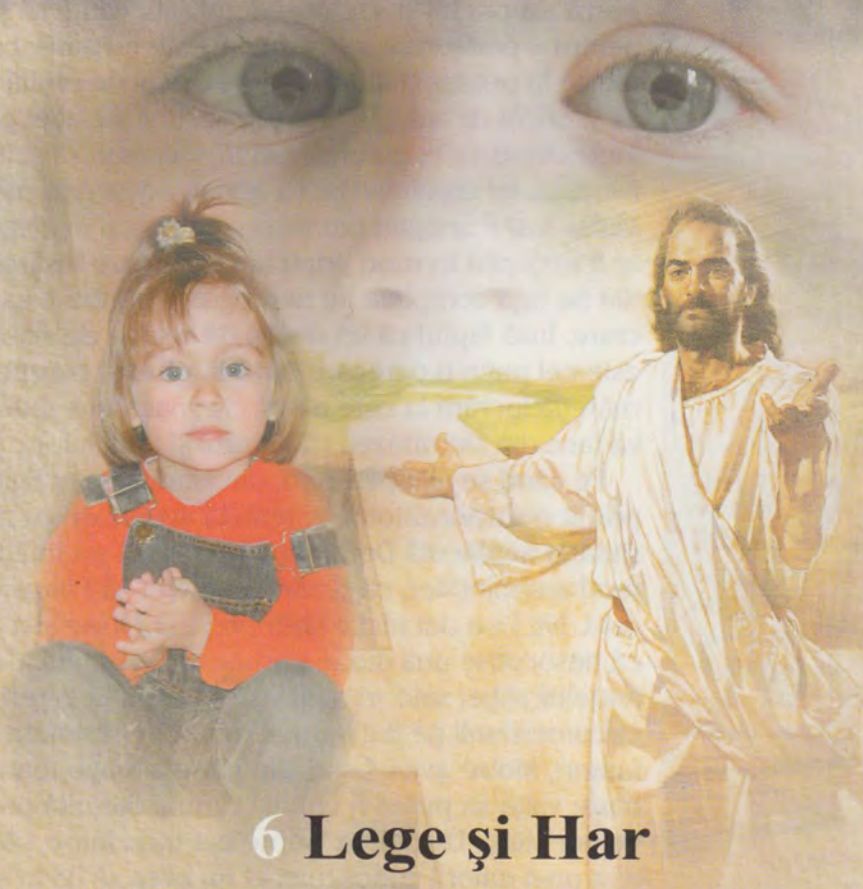

Curierul Adventist

6 Lege și Har

9 Lumea noastră fracturată

12 Exodul final

18 Evanghelia predicată cu mâinile

21 Ținuta creștinului

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Fontay, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Valeriu Petrescu

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată în: Tipografia Viață
și Sănătate, Adresa: str. Valeriu
Bocăneanu 29, nr. 41, Tel. 323 48 95

ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 10

Porunca divină dată lui Moise l-a găsit pe acesta lipsit de încredere în sine, greoi la vorbire și timid. El era copleșit de simțământul nevredniciei sale de a fi portavocea lui Dumnezeu pentru Israel. Dar, o dată ce a acceptat această lucrare, el a pășit în ea cu toată inima, punându-și toată încrederea în Domnul. Măreția acestei misiuni a chemat la lucru cele mai bune puteri ale minții sale. Dumnezeu a binecuvântat această dispoziție a sa de a asculta imediat și el a devenit elocvent în vorbire, plin de nădejde, stăpân pe sine și în totul pregătit pentru a săvârși cele mai mari lucrări ce au fost date vreodată omului să le săvârșească. Acesta este un exemplu despre ceea ce face Dumnezeu pentru întărirea caracterului acelor care se încred în totul în El și se predau fără rezervă poruncii Sale.

Un om care acceptă răspunderile pe care Dumnezeu le așază asupra lui și, cu tot sufletul său, caută să se califice, pentru a purta cum se cuvine aceste responsabilități, va crește în putere și îndemânare. Oricât de umilă ar fi poziția sa și oricât de mărginită ar fi iscusința sa, acel om care, încrezându-se în puterea divină, va căuta să-și împlinească lucrarea cu credincioșie va atinge adevărata mărire. Dacă Moise s-ar fi sprijinit numai pe puterea și înțelepciunea sa și ar fi acceptat în mod pripit această mare însărcinare, ar fi dat pe față completa lui nepregătire pentru o astfel de lucrare. Însă faptul că un om își dă seama de slăbiciunea lui este cel puțin o oarecare dovadă că este conștient de măreția lucrării la care a fost chemat, cum și de faptul că va face din Dumnezeu sfătuitorul și tăria lui. [...]

Pe când se afla pe drum, din Madian spre Egipt, Moise a primit o surprinzătoare și teribilă avertizare cu privire la o situație neplăcută Domnului. Un înger i s-a înfățișat într-un mod amenințător, ca și când ar fi vrut să-l nimicească de îndată. Nu i s-a dat nici o lămurire; dar Moise și-a adus aminte că nesocotise una dintre poruncile Domnului. Cedând insistențelor soției sale, el neglijase să supună ceremonialului circumciziunii pe fiul lor mai mic... În misiunea sa pe lângă faraon, Moise avea să se afle într-o situație foarte primejdioasă; viața sa putea fi cruțată numai datorită protecției îngerilor sfinți. Dar, atâta vreme cât trăia într-o vădită neglijare a unei datorii cunoscute, el nu avea să fie în siguranță, căci nu putea fi ocrotit de îngerii lui Dumnezeu.

În timpul strâmtorării ce va fi chiar înainte de venirea lui Isus Hristos, cei neprihăniți vor fi apărați prin lucrarea îngerilor cerești; dar nu va fi nici o siguranță pentru cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Atunci, îngerii nu îi vor putea ocroti pe aceia care nesocotesc vreuna dintre poruncile divine.

Ellen White, *Patriarhi și profeți*, ed. 1999, pag. 250-252

Reguli de interpretare a scrierilor sacre

Aron Moldovan

In editorialul precedent, am lăsat să se înțeleagă că, în scrierile sacre, naturalul cooperează cu supranaturalul și că, fără o atitudine umilă, fără spirit de rugăciune, fără supunere și fără dorința de a cunoaște și urma adevărul, nu avem șanse să cunoaștem și să interpretăm corect textele inspirate, mai ales când acestea cer schimbări incomode. Vom examina în continuare câteva reguli de interpretare a acestor scrieri.

1. Cunoașterea limbilor originale. Biblia a fost scrisă în limbile ebraică, greacă și, câteva pasaje, în aramaică. Cunoașterea acestor limbi este un mare avantaj pentru cercetător. Dar, chiar dacă nu sunt cunoscute, cercetătorul se poate apropia de înțelegerea corectă prin compararea diferitelor traduceri existente în limba noastră. Întotdeauna este necesar să se urmărească ce a vrut scriitorul inspirat să spună, nu ceea ce ne-ar plăcea nouă să înțelegem; să cunoaștem semnificația pe care au avut-o cuvintele folosite atunci când au fost scrise, bine știind că sensul cuvintelor se poate schimba pe parcurs.

2. Transpunerea în situația scriitorului inspirat. Cercetătorul serios va căuta să înțeleagă timpul, locul, împrejurările în care a scris profetul, încercând să se transpună în atmosfera în care a trăit și activat acesta, ca și cum ar vedea, ar auzi și ar trece prin situațiile prin care a trecut el. În scopul acesta, cunoașterea contextului istoric, geografic, social și cultural este pe cât de dificilă, pe atât de folositoare.

3. Respectarea contextului literar. Suntem avertizați că „nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură” (2 Petru 1,20). Nici un pasaj nu trebuie smuls din contextul său, atât din contextul imediat, cât și din contextul mai larg. Trebuie să punem laolaltă tot ce a spus profetul asupra subiectului respectiv și, dacă este necesar, să cercetăm și alte scrieri inspirate. Astfel, vom putea descoperi dacă, în pasajul studiat, se menționează sau se stabilește un principiu sau este vorba de o regulă de aplicare a lui în condiții specifice. Să luăm spre exemplu două cazuri:

Când a poruncit ucenicilor Săi „să nu intrați în vreă cetate a samaritenilor” (Mat. 10,5), Domnul Isus Hristos nu stabilește un principiu, deoarece, în ziua înălțării Sale, El a profetizat că apostolii vor fi martorii Săi, „în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8). Motivul pentru care, la prima lor trimitere în misiune, ucenicilor li s-a interzis

să meargă și în Samaria are legătură cu lipsa lor de pregătire corespunzătoare în momentul acela și cu pericolul de a-și pierde influența față de iudeii plini de prejudecăți împotriva samaritenilor (vezi *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1981, pag. 337).

Când declară „n-am venit să aduc pacea, ci sabia” (Mat. 10,34), Mântuitorul nu Se anunță ca un răzvrătit politic. Căci în altă parte El declară: „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău” (Mat. 5,39), „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14,27). Sabia de care vorbește El este conflictul pe care-l provoacă împotrivirea față de Evanghelia Sa.

Așadar, respectarea contextului este o regulă foarte importantă pentru a înțelege corect scrierile sacre.

4. Inspirația nu este de natură verbală, ci dinamică. Dumnezeu nu a inspirat, decât foarte rar, cuvintele profetilor, ci pe profeti înșiși, gândirea, sentimentele și capacitatea lor de a transmite cu fidelitate mesajul mântuirii. De regulă, scriitorii inspirați au întrebuințat propriile lor cuvinte, descoperindu-și astfel nivelul de cultură, personalitatea și vocabularul specific. Pentru că nu trebuie să uităm

că atât limbajul, cât și gândirea umană sunt imperfecte și totuși pot fi mijloace de comunicare în stare să transmită „înțelepciunea care duce la mântuire” (2 Tim. 3,15).

5. Să se țină seamă de figurile de stil. Cea mai mare parte a Bibliei este exprimată în proză și trebuie înțeleasă în mod literar. Dar există și figuri de stil de care trebuie să se țină seama. Acolo unde avem de-a face cu personificări, metafore, hiperbole sau chiar cu fabule (ca în Iud. 9, unde copacii își caută un împărat) sau cu alegorii (ca în Luca 16, unde bogatul aflat în iad vorbește cu Avraam aflat în rai), interpretarea se va face conform tipului literar folosit.

În Psalmul 19, soarele este personificat într-un mire care „iese din odaia lui de nuntă” (vers. 5) și aleargă cu bucurie de la răsărit la apus. Numărul urmașilor lui Avraam avea să devină „ca nisipul de pe țărmul mării” (Gen. 22,17), evident o exagerare stilistică, o hiperbolă, ca și în Ioan 21,25, unde se spune că, dacă s-ar fi scris toate lucrurile făcute de Isus, „nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris”. Psalmii abundă în figuri de stil. Și Ellen White recurge de multe ori la asemenea exprimări. Cine vrea să cunoască adevărul nu va fi împiedicat de aceste procedee literare.

**Atât limbajul, cât și
gândirea umană sunt
imperfecte și totuși
pot fi mijloace de
comunicare în stare
să transmită „înțelepciunea care
duce la mântuire”.**

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Slujba împăcării
- 6 Lege și Har
- 9 Lumea noastră
fracturată
- 12 Exodul final
- 16 Hristos 2001
- 18 Evanghelia
predicată cu mâinile
- 21 Ținuta creștinului
- 24 Pastorul ca administrator
- 26 Știri
- 30 Ultima chemare

Un progres

Mulțumesc foarte mult pentru cele șase numere din *Curierul Adventist* pe care le-am primit. Le-am dat și altor persoane după ce le-am citit. Mă bucur să observ că există un progres în aspectul tipografic, în conținut și în varietatea subiectelor abordate. Sper că majoritatea familiilor adventiste de români vor avea acces la prețioasele articole și informații oferite de *Curierul Adventist*.

Pietro Copiz, Berna, Elveția

Trezirea uriașului

Articolul „Trezirea uriașului”, din *Curierul Adventist*, iulie a.c., oferă soluția rezolvării unei ecuații cu mai multe necunoscute. Acest numeros „uriaș”, cu potențialul de daruri neexplorat îndeajuns, pare să fie filonul de aur rămas în conservare. Cred că pastorul, cu spiritul său de investigare, va fi cel mai în măsură să descopere talanții care vor fi puși la schimbător. Această perspectivă va îmbogăți căile de comunicare dintre pastor și laic, relații care, până acum, au fost la cote destul de joase. Resurse sunt, dar există și pericolul ca slujirea să se facă din motive subiective, pierzându-se astfel din vedere scopul urmărit: El, și nu eu.

Eugenia Bubău, Târgu-Mureș

Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi

Cornel Păsăilă, membru al Bisericii Adventiste Milișăuți, Suceava, ne-a trimis o scrisoare, pe care, din motive de spațiu, nu o putem publica integral, dar din care extragem ideile principale.

Autorul scrisorii este „surprins” de faptul că, în articolul „Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi”, scris de fratele Aron Moldovan și publicat în aprilie a.c. în *Curier*, „se promovează lipsa de respect pentru sau în locașul de închinare”. În timp ce pretindem „că păzim toată Scriptura... căutăm pe orice cale să desființăm aceste reguli”. Se face referire la 1 Corinteni 11,1-16, unde se cere ca femeile, atunci

când „se roagă sau proorocesc... să se învelească”. Se aduc argumente că regula este și pentru noi: 1) Apostolul Pavel afirmă că el se adresează „către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos” (cap. 1,2). 2) Dacă nu se ține seama de această „regulă”, urmează alte manifestări, cum ar fi vopsirea, machiajul, împodobirea etc. 3) Moise și-a scos încălțămintea în prezența lui Dumnezeu. 4) Apostolul Pavel cere ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios (1 Tim. 2,9). 5) Îngerii își acoperă fața și picioarele în prezența lui Dumnezeu (Is. 6).

În scrisoare sunt condamnate confuzia dintre îmbrăcăminte bărbătească și cea femeiască (vezi Deut. 22,5), extremele în îmbrăcăminte, păstrarea telefoanelor celulare deschise în timpul serviciilor de închinare, faptul de a face duș în Sabat sau pericolul de a accepta „cultura” unor oameni imorali. În încheiere, fratele Cornel Păsăilă se roagă lui Dumnezeu să ne ajute să nu încercăm să desființăm unele texte sau capitole.

Apreciem că unele observații din scrisoare sunt juste. Pentru o mai bună înțelegere a problemei, recomandăm celor interesați recitirea cu atenție a articolului la care se referă scrisoarea prezentată, precum și studierea temeinică a articolului „Ținuta creștinului”, din numărul de față al revistei. Sperăm că vom avea o înțelegere tot mai bună și că ne vom deprinde cu analiza obiectivă și imparțială a argumentelor. Spre exemplu, autorul scrisorii sau alții s-ar mai putea întreba: Dacă îngerii își acoperă fața în prezența lui Dumnezeu, de ce noi, bărbații, nu ne-o acoperim? Dacă Moise și-a scos încălțămintea, de ce nu ne-o scoatem și noi? Dacă evreilor li se cerea să nu poarte haine țesute din felurite fire (Deut. 22,11), noi de ce purtăm? Dacă lor li se cerea să facă ciucuri la colțurile păturilor cu care se înveleau, noi de ce nu facem la fel? Nu au fost cărțile lui Moise scrise pentru toți, evrei sau creștini? Atragem atenția să nu confundăm principiile care nu se schimbă cu aplicarea lor în varietatea situațiilor vietii! – Redacția

Slujba împăcării

Adrian Bocăneanu

Cu emoție și cu speranță intrăm în luna octombrie, un timp consacrat reînnoirii legăturii noastre cu Dumnezeu, umplerii cu Duhul Sfânt și pregătirii pentru programele misionare ale iernii și primăverii următoare. Amintirea binecuvântărilor pe care le-am gustat din plin în perioada de la începutul anului 1999, cunoscută sub numele de *Cincizecime pentru mine*, este încă atât de vie și rezultatele spirituale și misionare sunt prezente în viața bisericii. Acum avem asigurarea că Dumnezeu este dornic să privească din nou cu milă asupra copiilor Săi și să lucreze: „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept; ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El” (Is. 30,18). Cred că fiecare familie are cel puțin un exemplar al broșurii *Ghid pentru ploaia târzie* și că pastorii și conducătorii bisericilor au făcut pregătirile necesare pentru ca programul lunii octombrie să fie plănuiră cu seriozitate, cu credință și curaj, deschizând Domnului calea să lucreze. Cred că noi, credincioșii bisericii, am plănuiră să punem deoparte timp pentru studiu și rugăciune, pentru discuții și părtășie în familie și în grupe mici, deschizând Domnului calea să lucreze. Avem făgăduința că timpul consacrat apropiării de Dumnezeu este prețuit de El: „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: 'În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră'" (vers. 15). Dacă, citind aceste rânduri, ne vom da seama că am neglijat pregătirea serioasă pentru această lună de consacrare, să răscumpărăm timpul și să luăm hotărârile necesare, să facem schimbările cerute chiar acum. Să luăm aminte la glasul trâmbiței.

Starea societății și tendințele care se manifestă de multă vreme, confirmate în mod tragic de evenimentele dezastruoase din Statele Unite, arată cât de profundă a ajuns înstrăinarea dintre oameni, dusă până la ură distrugătoare. Ruperea relațiilor umane este urmarea rupei relațiilor cu Dumnezeu. Chiar în acest timp, Dumnezeu ne cheamă să luăm în serios actul unic, inițiativa Sa de refacere a unității și armoniei: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erăți depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a

venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor ce erăți departe, și pace celor care erau aproape” (Efes. 2, 13-17). Moartea și învierea Domnului Isus Hristos constituie răspunsul dat de Dumnezeu pentru înstrăinarea omenirii de Dumnezeu și pentru ostilitatea profundă dintre oameni. Când Mântuitorul este primit, este posibil, este chiar sigur ca „cei doi să fie în El Însuși un singur om nou”. Nu recunoaștem nevoia refacerii și cultivării armoniei și păcii în familiile noastre, în bisericile noastre și în comunitățile umane în care locuim? Dacă da, atunci făgăduința lui Dumnezeu este chiar pentru noi! Dumnezeu a demonstrat că poate să o îplinească atunci când a îndepărtat ostilitatea dintre Iacov și Esau, dintre Iosif și frații săi, dintre creștinii iudei și cei ne-iudei. Aveți propriile experiențe de refacere a păcii și unității? Ele sunt o făgăduință pentru ceea ce Dumnezeu dorește să facă iarăși. Cât suntem dispuși să investim de dragul păcii? Cât suntem dispuși să renunțăm la noi înșine de dragul armoniei? Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși. Îndrăznim noi să dăm mai puțin?

Reînnoirea spirituală ne pregătește pentru refacerea relațiilor, iar aceasta ne trimite spre lumea care va recunoaște și va primi o chemare autentică la pace. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5,17-20)

Ce timp mai potrivit ar putea exista pentru a trăi și a proclama „slujba împăcării”? Nu este de prea mare folos să repetăm iar și iar veștile îngrozitoare despre ură și despre violența omenească, atunci când avem un asemenea mesaj care îi transformă și împacă pe cei care, din fire, sunt vrăjmași. Și acest octombrie este un timp plin de făgăduințe: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: 'La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii'" (cap. 6,1,2).

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

Lege și Har

O privire creștină asupra Exodului

Florin Lăiu

Exodul descrie marea eliberare a lui Israel din Egipt, care va fi invocată ulterior în toate vremurile de necaz ale lui Israel și va deveni prototipul eliberării finale a Israelului spiritual, din Babilonul apocaliptic. Această mântuire istorică a fost immortalizată în toate sărbătorile israelite, de la Paște la Corturi, și s-a adăugat pentru totdeauna la semnificația Sabatului, conform textului deuteronomic al Decalogului.

Pentru o abordare creștină a oricărei scrieri biblice, pentru a-i înțelege lecția evanghelică, este necesar să se observe, mai întâi, care este locul Domnului Hristos în narațiunea, profetia sau tipologia ei – desigur, fără a forța aplicația! –, ca să putem privi totul din perspectivă hristocentrică.

Fiul lui Dumnezeu este prezent în *Exodul* ca Eliberator, atât la modul istoric, cât și în sens tipologic. De la început (cap. 3), inițiativa mântuirii din sclavie este luată de o Ființă misterioasă, numită alternativ: Solul lui Iahwé („Îngerul Domnului”, în textul românesc) și Dumnezeu. Acest Ambasador personal al Domnului, identificat cu Domnul Însuși, Se recomandă lui Moise ca fiind Dumnezeul strămoșilor lui Israel, Dumnezeuul legământului avraamic, iar Numele sacru pe care Și-l descoperă pentru prima dată – *Eu Sunt* (*Ahwé*), de fapt, *El Este* (*Iahwé*)¹ – capătă o accepțiune soteriologică, adică un sens direct legat de salvare, de mântuire. Numele acesta se descoperă în vederea eliberării lui Israel din robie (Ex. 6,2-8).

Dar Hristos este prezent și în sens figurat, tipologic, în persoana lui Moise – profetul prin excelență, reprezentantul și mijlocitorul lui Israel, singurul care se putea întâlni personal cu Dumnezeu –, în mana venită din cer, în stânca izvorului de apă, în simbolurile și ritualurile specifice, instituite o dată cu primul Paște și dezvoltate sistematic în cultul sanctuarului: jertfa, preotul, lumina, tămâia, pâinea, perdeaua, chivotul și sanctuarul însuși. Chiar Israel, ca fiu al lui Dumnezeu, ca „întâi născut”, este o umbră magnifică a Marelui Messia, care avea să Se identifice cu poporul până acolo încât să recapituleze în propria experiență, chiar în detalii, drumul lui Israel din Egipt în pustie, la Iordan și mai departe, biruind acolo unde Israel, asemenea lui Adam, fusese învins (Mat. 2,15; Osea 11,1; Is. 49,3-7).

După ce am stabilit baza hermeneuticii creștine a cărții *Exodului*, putem studia ordinea etapelor acestei mântuirii memorabile, ca să vedem dacă nu cumva este o ordine de principiu și tipică pentru felul în care Dumnezeu mântuiește pe toți oamenii. Într-adevăr, Hristos nu

Se descoperă evreilor, în țara robiei, ca să le dea o lege, după care să-i salveze, pe temeiul condițiilor ei. El procedează exact invers. Mai întâi îi mântuiește din Egipt pe cei ce cred, și anume pe cei care-și dovedesc credința prin împlinirea condițiilor eliberării. Și Domnul nu face distincție între evrei și egipteni, fiindcă unii egipteni cred și, ca dovadă, se alătură poporului lui Dumnezeu.

Umblând nevăzut alături de omul ales, învăluit în coloana de foc sau de nor, întruchipat în imaginea lui Moise și a miilor de miei (sau iezi) jertfiți în casa robiei și pe fugă mâncați în noaptea cinei pascale, Hristos eliberează pe fiii lui Israel „cu mână tare și cu braț puternic” (vezi Ps. 136,12), înmulțindu-Și minunile, provocându-le și încercându-le credința la tot pasul. După ce îi eliberează și astfel îi pregătește spiritual, Fiul lui Dumnezeu le dă Legea pe Sinai, la împlinirea a șapte săptămâni de la Exod, ceea ce se sărbătorește până astăzi în calendarul iudaic, sub numele de *Șavuot* (Cincizecimea, „Rusalile”).

Legea, Decalogul, Legământul

Legea (*Tora*) cuprinde nu numai Decalogul, ci toate poruncile, preceptele și instrucțiunile Domnului, cu aplicații specifice culturii și cerințelor timpului. *Poruncile* lui Dumnezeu sunt mult mai multe decât zece și ele sunt destul de diverse în Lege: morale, ceremoniale, sanitare, juridice etc. Din punct de vedere al obligativității lor pentru israelit, toate aveau autoritate morală, ca și interdicția dată în Rai părinților noștri. Distincția pe care o facem noi între moral și ceremonial nu apare în mod *explicit* nici în Vechiul, nici în Noul Testament. Dar ea este *implicită* în natura fiecărui comandament.

Pentru a înțelege perspectiva biblică, trebuie să mai adăugăm că, în ambele Testamente, rareori Decalogul este numit *Legea*. Cele mai multe referiri biblice la *Lege* – de fapt, aproape toate – privesc întregul sistem religios care a fost dat lui Israel la Sinai.² În mod obișnuit, Decalogul este numit: *Legământul*,³ *Cele Zece Cuvinte*⁴ (Deka Logoi) sau *Mărturia*⁵ (documentul Legământului).

Decalogul este un cod moral fundamental, un legământ cu zece clauze. Dacă ne uităm puțin la el, vedem că nu cuprinde în mod *explicit* toate interdicțiile morale posibile. Multe alte comandamente morale au fost date în afară de *Cele Zece Porunci*.⁶ Fărădelegi ca: vrăjitoria, beția, perversiunile, oprimarea săracilor, calomnia, nedreptatea la judecată, prostituția și multe altele nu apar în litera Decalogului. Dar ele sunt scrise în alte părți din *Lege* și sunt interzise în mod *implicit* de același cod

moral. Decalogul este un rezumat foarte reprezentativ. El a fost făcut ușor de memorat, chiar pentru vârsta la care puil de om învață să-și numere degetele.

Decalogul este, de asemenea, un dar special pentru poporul celor salvati. Dacă Hristos a turnat asupra egiptenilor și asupra zeilor lor 10 urgii, israeliților le-a descoperit, într-o manifestare de nemăintâlnită grandoare și solemnitate, 10 imperative morale care condamnă păcatul în diverse forme de manifestare: religioasă, socio-culturală și psihologică.

Făgăduințe mai bune

Este important să subliniem însă că Decalogul nu reprezintă o formă exhaustivă, pancosmică și eternă a imperativelor divine. El este un cod cu aplicabilitate universală, dar este formulat, în mod evident, în condițiile unui legământ pământesc, trecător și limitat de propriile sale slove: este adresat muritorilor, și nu îngerilor („ca să trăiești multe zile...”, „să-ți cinstești părinții...”, „să nu comiți adulter”), este dat unui popor care a fost eliberat din Egipt, căruia i s-a făgăduit „țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău” (cf. 20,12), și nu Paradisul sau Cerul.

Când Biblia ne spune că Noul Legământ a fost întemeiat pe făgăduințe *mai bune*, nu se referă la promisiunile omenești, ci la ale Domnului. Noul Legământ ne făgăduiește în Hristos viața veșnică, Cerul și Pământul Nou, nu doar zile multe în Țara Sfântă, cum ne promite slova Decalogului. Acesta este limitat în literă și pentru faptul că el se adresează în ebraică la persoana a doua, masculin, singular: evreului antic și universului lui – nedorii zei casnici, soția/soțiile, copiii, sclavii, vitele și străinul rezident.

O altă limită a Decalogului, însă una foarte înțelept potrivită scopului pentru care a fost redactat acest cod, este aceea că imperativele lui sunt, în majoritatea cazurilor, negative. Cetățeanului israelit i se interzice să-și ucidă semenul, chiar dacă-i este vrăjmaș, dar iota Decalogului nu-i ordonă să-și iubească în mod pozitiv aproa-

pele și să-i facă bine pe orice cale. Acest principiu este scris în altă parte a Legii.

Astfel Decalogul, ca imagine „negativă” a chipului divin, a caracterului desăvârșit, reprezintă doar clișeul prin care privim realitatea morală într-un mod întunecos, alb-negru și inversat. Numai lumina lui Hristos și baia de Revelator și Fixator a Spiritului Sfânt pot face să apară în viața noastră chipul moral al lui Dumnezeu.

Dispoziția firii omenești de a se mulțumi cu umbra, cu religia motivată numai de teama pedepsei și de speranța moștenirii țării promise, este ilustrată în istoria lui Israel ca o demonstrație a neputinței Legii. Ea,

Problema noastră este că avem o Lege (cu majusculă), pe care credem că o înțelegem, și un „har” (scris cu literă mică), în fața căruia stăm contrariați și neîncrezători.

Legea, cu toate poruncile ei, inclusiv „cele zece cuvinte ale Legământului” de la Sinai, a fost și rămâne doar o disciplină necesară, un pedagog și o oglindă. Când este scrisă în inimă de Spiritul Sfânt, ea nu se mai numără pe degete, pentru că nu se limitează la iotă. Acum „slujim Domnului într-un spirit nou, nu după vechea literă” (Rom. 7,6, trad. autorului), pentru că, în Hristos, Duhul Domnului este Stăpân, și unde este El, acolo este libertate morală și o slavă care nu poate fi atinsă sub Lege, nici chiar prin cea mai bună slujbă săpată în piatră, care este doar aducătoare de moarte și de osândă (2 Cor. 3,7-18).

Domnul însă „ne-a făcut în stare să fim slujitorii unui legământ nou, nu al literei, ci al Spiritului; fiindcă litera omoară, dar Spiritul dă viață” (*ibid.* vers. 6). „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au

venit prin Isus Hristos” (Ioan 1,17). Avantajul celui ce privește mai sus de literă, evreu sau neevreu, contemporan cu Moise sau cu Pavel, nu este doar un exercițiu etic pentru domesticirea și dresarea unui animal social, ci mântuirea însăși, izbăvirea deplină de păcat: „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți *sub Lege*, ci *sub Har*” (Rom. 6,14). Credinciosul care este fiu al lui Dumnezeu, iertat și mântuit, nu este sclavul unei legi, oricare ar fi ea, ci sclavul iubirii transformatoare care l-a răscumpărat. O asemenea dragoste nu se dă înapoi de la litera imperativă, dar întotdeauna trece dincolo de iotă și cirtă (vezi Mat. 5,18).

Problema noastră este că avem o Lege (cu majusculă), pe care credem că o înțelegem, și un „har” (scris cu literă mică), în fața căruia stăm contrariați și neîncrezători. Dacă galatenii au primit manifestările puterii Duhului prin „auzirea credinței”, prin „zugrăvirea” lui Hristos Cel Răstignit în fața conștiinței lor (Gal. 3,1-5), și nu prin faptele Legii, cum ar putea crede cineva, astăzi, că ultima revărsare a Duhului întârzie din cauză că nu se fac legiferări mai stricte ori pentru că nu se adoptă un tip de legalism mai cult, mai parfumat, mai puțin stresant... și nu din cauza profunde necunoașteri de Dumnezeu?

Cântarea lui Moise, așa-numita *Cântare a Mării*, este cântarea bucuriei mântuirii, înainte de primirea Legii. Înainte de Exodul 20 vin capitolele 12-14, cu eliberarea și trecerea Mării, capitolul 15 cu cântarea mântuirii, capitolul 16 cu mana din cer, capitolul 17 cu stânca dătătoare de apă, capitolul 18 cu un sfat providențial venit de la Domnul pe o cale neconvențională. Prin acestea, poporul este pregătit pentru marea sărbătoare de la Sinai, când va auzi glasul Celui Preaînalt.

Limite și dincolo de ele

Este interesant că Domnul alege Sinaiul (Horeb) ca loc al descoperirii Legii, adică exact locul în care Se descoperise lui Moise ca Dumnezeu al legământului avraamic și Mântuitor al lui Israel (vezi Ex. 3). Acolo unde chiar lui Moise îi fuseseră puse limite, ca să

facă distincție între ce este profan și ce este sacru, Dumnezeu îl cheamă pe Moise lângă El, în vâpaia și fumul Sinaiului, printre îngeri, ca mijlocitor al Legământului, în timp ce poporul i se pun limite drastice. Aceste limite simbolizează toate poruncile și legile pe care Dumnezeu avea să le transmită. Întâlnirea cu Dumnezeu nu este o experiență fizică, exterioară. Nu deșteptii, nu curioșii, nu îndrăzneții și tupeștii sunt cei așteptați pe munte, ci numai *cel chemat*. Biblia ne dezvăluie că, înainte de rostirea Decalogului, poporul se mânia pe Dumnezeu, nu putea suporta această limitare a accesului, sub pedeapsa cu moartea (chiar și pentru animale: Evr. 12,20-21), ceea ce ne arată că, deși se spălaseră pe dinafară, inima lor nu era pregătită pentru primirea „cuvintelor vii” ale Legământului.

Uneori, îi acuzăm pe bieții israeliți că ar fi greșit spunând: „Vom face tot ce a zis Domnul!” (Ex. 19, 5-8), ca răspuns la condițiile de Legământ rostite de Însuși Dumnezeu. Dar ce altceva mai bun trebuie să facă omul, atunci când Dumnezeu propune sau impune, decât să spună „da”? Psalmistul spunea: „Jur – și mă voi ține de jurământ – că voi păzi toate legile Tale cele drepte!” (Ps. 119,106) și nimeni nu-l acuză de încredere în sine. A lăsa în seama lui Dumnezeu deciziile pe care noi înșine trebuie să le luăm nu este o virtute creștină.

Cât privește puterea aceluia legământ, în ciuda faptului că era limitat în multe privințe, el era adecvat situației și era absolut necesar ca disciplină pentru întregul popor, atât în pustie, cât și în țara pe care, cu multă întârziere, avea să o primească. Această exercitare exterioară a moralei era și este absolut necesară într-un stat, într-o instituție. Dar ceea ce trebuie înțeles este că, în ce privește religia personală (singura care duce la mântuirea sufletului), esențiale sunt motivațiile corecte: credința și iubirea.

Închinarea personală nu a fost rezervată timpurilor Noului Legământ, ci a fost trăită de toți adevărații credincioși: înainte de Sinai, la

Sinai și după aceea. Chiar Moise, mijlocitorul legământului care, mai târziu, va fi numit „vechi”, a biruit păcatul fiindcă trăia *sub Har*, nu *sub Lege*, în timp ce mulți dintre cei care se puteau lăuda cu [așa-numita] conformarea față de Decalog (deoarece cărtirea, de pildă, sau pofta după carne nu sunt condamnate de litera celor 10 porunci!) au fost înghițiți de pământ sau de alte urgii ale Domnului.

Semnul salvării și al libertății

Din perspectiva exegezei Apocalipsei, cartea Exodului este o mină de diamante. Nu numai paralela cu plăgile este instructivă, ci multe alte elemente din Apocalipsa: sângele Mielului, cântarea lui Moise și a Mielului, semnul pe frunte sau pe mână, cele 12 seminții ale lui Israel, cele 12 pietre scumpe, Cortul lui Dumnezeu care va locui cu oamenii – și multe altele, în special împlinirea făgăduințelor legământului în Apocalipsa 21. După cum crucea întâilor născuți „în noaptea aceea” a fost condiționată de semnul sângelui pascal pe tocul ușii, tot astfel eliberarea poporului de întâi născuți ai lui Dumnezeu de astăzi (cf. Evr. 12,23) este condiționată de prezența sigiliului lui Dumnezeu și al Mielului pe frunte, în opoziție cu ceata celor care au, „pe frunte sau pe mână”, stigmatul Fiarei.

Întâmplător, probabil, dar în mod fericit pentru memoria noastră, versetul din Apocalipsa 13,16 este explicat cel mai bine de Exodul 13,16 (a se observa și contextul!), unde, pentru prima dată în istoria mântuirii, expresia „un semn pe mână și pe frunte” este aplicată unei zile de sărbătoare – Paștele, care comemora eliberarea din Egipt. Aceasta sugerează că semnul Fiarei apocaliptice este un fel de parodie a Paștelui.

În justificarea Sabatului, la motivul Creației din Exodul 20, se adaugă, în Deuteronom 5, motivul eliberării. Prin urmare, dacă Paștele era un semn al lui Iahwé „pe mână și pe frunte” și dacă Sabatul săptămânal, prin excelență, este semnul Dumnezeului Creator și Mântuitor, atunci semnul Fiarei trebuie să fie un fel de anti-Paște și anti-Sabat, un pretins

memorial al izbăvirii, dar în realitate un semn al religiei inventate de om, un fals teologic, istoric, politic și juridic: ultima minciună în aplicarea *legalistă și pseudoevanghelică* a Decalogului.

Dar Mielul va birui, pentru că El este *Cel Care Este, Care Era și Care Vine*, în timp ce Fiara *era, nu mai este și are să vină pentru puțină vreme*.

Înainte de apropierea eliberării, robia devenea tot mai aspră. Este o modalitate a lui Dumnezeu de a Se apropia de noi cu mântuirea Sa, tot așa cum, văzându-L pe Hristos, demonizatul din evanghelii a început să se zvârcolească și mai urât, înainte de a fi pentru totdeauna eliberat.

„Dar, cu cât îl asupreau mai mult [pe Israel], cu atât se înmulțea și creștea...” (Ex. 1,12). Aceasta sună ca o făgăduință a împlinirii misiunii, după binecunoscuta profecie scrisă de Ellen White: „Lucrarea care n-a fost făcută în timp de pace și de prosperitate va fi făcută în împrejurările cele mai grele și în condițiile cele mai descurajatoare”.

În mod interesant, tema libertății de închinare este prezentă atât în Exodul, cât și în Apocalipsa. Marele test final și universal din Apocalipsa vizează închinarea cerută de Dumnezeu și adusă Lui în mod liber. În cartea Exodului, Moise nu îi cere faraonului eliberarea social-politică a unui popor de sclavi, pentru a-i instala în Canaan, care era cea mai bună provincie a Egiptului. Instruit de Dumnezeu, el cere pentru evrei doar libertatea de închinare, oricât de riscantă ar fi fost acordarea acestui drept natural. Israel cerea să plece nu la o slobozenie deșartă, într-o fabuloasă Americă a antichității, ci în pustie, cale de trei zile, pentru ca acolo să slujească Domnului, așa cum a cerut El. Fără altă explicație.

De ce în pustie, de ce trei zile, de ce toți, de ce și copiii, de ce chiar și animalele? Nici o explicație. Așa este închinarea cerută de Dumnezeu lor, care are dreptul să le ceară orice, oricum, oricât și oricând, iar faraonul este obligat, prin natura lucrurilor, să le recunoască în fapt acestor sclavi

Continuare la pagina 11

Lumea noastră fracturată

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 au remediul pentru vindecarea ei.

Elijah Myundura

Advenștiile de ziua a șaptea au cea mai mare miză în controversa dintre creaționism și evoluționism – poate mai mult decât au alți creștini. Două dintre doctrinele noastre fundamentale – Sabatul și soliile celor trei îngeri – sunt legate inseparabil de relatarea despre crearea lumii. În timp ce Sabatul este un memorial al creării lumii noastre, solia primului înger cheamă fiecare neam, seminție, limbă și popor să se închine lui Dumnezeu, care a creat „cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apoc. 14,7).

Dacă pentru advenști raportul creării lumii este îmbinat în mod organic cu Evanghelia veșnică, atunci este foarte important faptul că nici în Biblie el nu stă izolat, ci se află în strânsă legătură cu tema răscumpărării. Astfel, în Isaia 45, la fel ca în Apocalipsa 14,7, puterea creatoare a lui Dumnezeu este însoțită de o chemare la mântuire. „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu... Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți, toți cei ce sunteți la marginile pământului” (Is. 45,18-22). Aceeași legătură între crearea lumii și răscumpărare se poate găsi și în Isaia 42,5; 54,5 și Psalmii 89, 104 și 136.

În mod asemănător, în Noul Testament, Ioan 1,1-16 unește în mod implicit rolul Cuvântului în crearea lumii cu rolul Său în răscumpărare. Coloseni 1,13-20 face, de asemenea, aceeași legătură indirectă. Dar în 2 Corinteni 4,6 întâlnim cea mai explicită legătură dintre crearea lumii și răscumpărare: „Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Aici minunea creației este unită cu minunea convertirii, a creării din nou în Hristos (2 Cor. 5,17). Dacă la crearea lumii Dumnezeu a suflat suflarea de viață în forme lipsite de viață și ele au devenit ființe vii (Gen. 2,7), la convertire, Dumnezeu îi aduce la viață pe păcătoși prin Duhul Sfânt.

Este clar că, în Biblie, activitatea creatoare a lui Dumnezeu nu se limitează la genesa lumii. Din contră, ea reprezintă o continuitate neîntreruptă, care cuprinde lucrarea Sa răscumpărătoare în istoria omenirii. Cu alte cuvinte, crearea lumii și răscumpărarea sunt activități identice. Aceasta explică motivul pentru care Evrei 11, 3 („Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu”) constituie un preambul la un capitol care descrie *puterea credinței* în viața patriarhi-

lor și în cea a profetilor. În Evrei 11 este implicit gândul că aceeași putere creatoare, manifestată la crearea lumii, a fost demonstrată în viața patriarhilor și în cea a profetilor.

Fără îndoială, evenimentul central din viața patriarhilor și din cea a profetilor – evenimentul care le-a modelat credința – nu a fost crearea lumii, ci exodul. Pentru israeliți, Dumnezeu era, în primul rând și mai presus de toate, Dumnezeul Răscumpărător, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul care i-a eliberat din lanțurile robiei. Și nu este nesemnificativ faptul că exodul a constituit temelia credinței lui Israel. În timp ce toate popoarele au miturile lor despre crearea lumii (și evoluția este unul dintre acestea), exodul este unic; el rămâne inegalabil în istoria religioasă. „Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta... A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam... cu mână tare și braț întins și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri?” (Deut. 4,32-34)

O temelie și mai solidă

Trebuie să observăm totuși paralela care există între exod și crearea lumii. Din nimic, din haos, din robia egipteană, Dumnezeu a creat în mod literal o nouă națiune, o împărăție de preoți (Ex. 19,6). În felul acesta, exodul este un act creator. Mai mult decât atât, prin el Dumnezeu Si-a demonstrat suveranitatea asupra naturii.

Prin experiența exodului, israeliții au cunoscut puterea lui Dumnezeu asupra naturii atât de convingător, încât acum puteau, prin credință, să înțeleagă – așa cum spune Evrei 11,3 – că Dumnezeu a creat lumea. Cu alte cuvinte, experiența răscumpărării lor a devenit temelia pe care le-a fost clădită înțelegerea cu privire la crearea lumii. Și, în opinia mea, aceasta este o temelie mult mai solidă decât argumentele care derivă din existența unui plan (așa-numita „știință a creării lumii”) pe care creștinii de astăzi își bazează credința în creație. Într-adevăr, deși este imposibil să se ofere dovezi incontestabile în favoarea creării lumii, dovezile în favoarea unei „creări noi” în Hristos nu pot fi contrazise. În timp ce crearea lumii este ceea ce Dumnezeu a făcut în trecutul străvechi, răscumpărarea este o realitate prezentă; este ceea ce Dumnezeu face acum!

Altfel spus, dacă Dumnezeul Creator ar putea fi considerat ca fiind îndepărtat și abstract, Dumnezeul Răs-

cumpărător este apropiat și concret; El locuiește în inima noastră. Ioan a declarat: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi” (1 Ioan 4,12). Chiar Domnul Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35). Solia este clară aici: Dumnezeu invizibil devine vizibil doar prin iubirea creștinilor unii pentru alții.

Iar iubirea creștină – prin faptul că trece dincolo de barierele rasiale, etnice, lingvistice și naționale – dă o mărturie puternică în favoarea unității omenirii și a originii ei comune la picioarele Dumnezeului Creator. Este clar că doctrina despre crearea lumii conduce în mod logic și implacabil la concluzia evidentă la care au ajuns părinții întemeietori ai națiunii americane, că „toți oamenii sunt creați egali”. Dacă doctrina creării lumii conduce în mod implacabil la principiul egalității umane, atunci teoria evoluției conduce implacabil la principiul inegalității umane.

Consecințele minciunii

În aceste condiții, teoria evoluției a dat naștere darvinismului social, o ideologie rasial-biologică ce a inspirat ierarhiile de clasă și rasiale. Darvinismul social este cel care a inventat termenul *supraviețuirea celor mai buni* și a descris viața socială ca fiind o luptă pentru existență, în care doar cei mai buni supraviețuiesc și merită să supraviețuiască. Potrivit celor spuse de ei, rasele inferioare ocupă un loc intermediar între rasele superioare și lumea ani-

mală. Ele reprezintă stadii în care dezvoltarea în cadrul evoluției a fost oprită, specii care nu au reușit să evolueze la stadii superioare.

Darviniștii sociali au atribuit astfel dezvoltarea civilizației apusene superiorității rasiale a anglo-saxonilor și au explicat dominația lor asupra altor popoare – din Africa și din Asia – ca fiind un drept natural. Așa cum a arătat Asociația Pan-Germană, „ideologia rasial-biologică ne spune că există rase care conduc și rase

pentru a da naștere unor germani superiori. Atât de respingătoare, atât de atroce, atât de înspăimântător de diabolică este moștenirea darvinismului social, încât ea nu poate fi explicată. Și totuși este o consecință logică și inevitabilă a înlocuirii legii iubirii cu legea junglei. Moștenirea înfricoșătoare a darvinismului social trebuie să-i alarmeze pe creștini cu privire la faptul că influența cea mai vătămătoare a teoriei evoluției a fost aceea de a justifica indi-

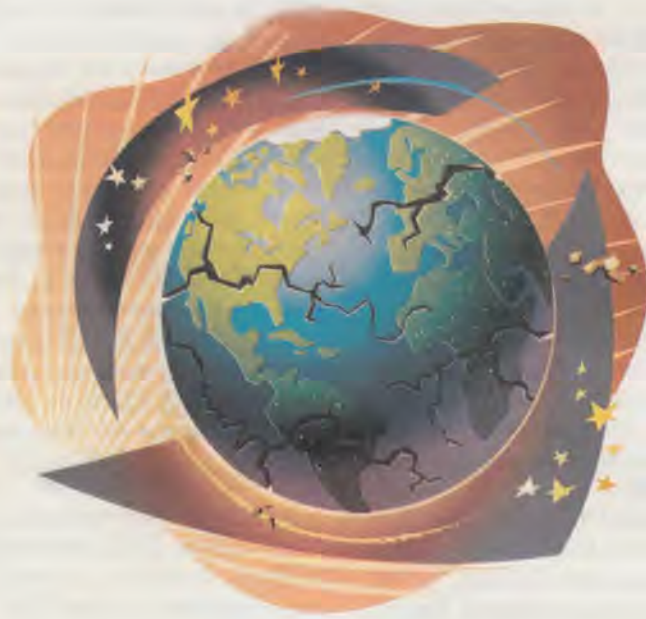
vidualismul prădător, rasismul și genocidul.

Nu putem să o respingem doar pe una

Ca atare, creștinii trebuie să respingă complet ideologia rasială a darvinismului social, în aceeași măsură în care ei resping cu înflăcărare ateismul evoluției biologice. În orice caz, cele două sunt inseparabile. Cum la baza rasismului stă darvinismul social, a accepta principiile lui înseamnă a primi crezul evoluției biologice și, în egală măsură, a nu crede adevărul despre crearea lu-

mii, acela că „Dumnezeu, care a făcut lumea... dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului... ca ei să caute pe Dumnezeu” (Fapte 17,24-28).

Ca oamenii să-L caute – acesta e scopul Creatorului – un scop zădărnicit prin căderea în păcat, dar răscumplat prin moartea lui Isus. Având în vedere că, prin moartea lui Isus, însăși creațiunea „va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Rom. 8,21), răscumpărarea este tema centrală a Scripturii. Ea afirmă atât originea comună a omenirii în Isus, cât și destinul ei comun în El.

care se conformează”.¹ Această divizare a omenirii în rase superioare și rase inferioare a susținut sclavia în America și colonialismul european în Africa și în Asia. Dar cei care au dus darvinismul social la concluzia lui logică au fost națiștii germani, atunci când i-au caracterizat pe evrei ca fiind ființe subumane și au exterminat 6 milioane dintre ei în camere de gazare, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Națiștii au experimentat, de asemenea, un program de eutanasi (moarte ușoară), pentru a-i elimina pe nemții insuficient dezvoltați mental și fizic, și un program de eugenie (metode de ameliorare a patrimoniului genetic al grupurilor umane),

Uniți în origine și în destin

Originea noastră comună și destinul nostru comun: aceste două teme se unesc puternic în solia primului înger (Apoc. 14,6,7). Dacă închinarea la Dumnezeu Creator ne aduce aminte de originea noastră comună, Evanghelia veșnică proclamă mântuirea noastră comună și desti-

Creștinii trebuie să respingă complet ideologia rasială a darvinismului social, în aceeași măsură în care ei resping cu înflăcărare ateismul evoluției biologice.

nul nostru comun. Iată un lucru și mai semnificativ: în vestirea Evangheliei „oricărei seminții, oricărui neam, oricărui limbi și oricărui norod” (vers. 6), vedem că Dumnezeu formează un popor nou, o împărăție de preoți (Apoc. 1,6; 5,9,10). În felul acesta, soliile celor trei îngeri prezintă din nou atât crearea lumii, cât și exodul.

Așa cum israeliții au fost chemați să iasă din haosul robiei egiptene, tot astfel rămășița este chemată să iasă din haosul robiei babiloniene. Faptul că, în această lume dezbinată și prea plină de animozități etnice și de ură rasială, Dumnezeu va da naștere unui popor al cărui singur semn distinctiv va fi iubirea față de Dumnezeu și a unora față de alții constituie un act creator de mare valoare. El va dovedi lumii întregi că Dumnezeu există și că El a creat lumea.

¹ Citat în Horst von Malitz, *The Evolution of Hitler's Germany* (New York: MacGraw Hill, 1973), pag. 33.

Elijah Mvundara este membru în Biserica Adventistă Glendale, din Indianapolis, Indiana. El a predat istoria și sociologia la Universitatea Solusi, din Zimbabwe. Adventist Review, 22 martie 2001

Lege și Har / Urmare de la pagina 8

cel mai elementar și mai important drept uman. De aceea, ei vor pleca și nu vor lăsa în Egipt *nici o unghie*. Întoarcerea lor era subînțeleasă și reacțiile verbale ale faraonului nu trădau nici o suspiciune politică, deși el se temea că libertatea religioasă absolută ar crea precedente nedorite și ar putea deschide calea altor libertăți. De aceea s-a răzgândit, călcându-și cuvântul de zece ori, până când, în sfârșit, s-a dus „ca plumbul în inima mării”.

Dumnezeul Exodului este protagonistul libertății. El chiar a contat pe faptul că orgoliosul faraon nu va agreea niciodată o asemenea filozofie politică. Îl cunoștea prea bine. Și chiar pentru acest motiv l-a lăsat să ajungă faraon. Dacă Egiptul ar fi avut un suveran dispus să împlinească voia Domnului, Israel nu s-ar fi ales decât cu libertatea de închinare, pe când faraonul cel rău l-a dat Domnului posibilitatea, chiar *dreptul* de a face pentru Israel mai mult decât ceruse în mod oficial.

Slava Domnului

Imaginea rămasă pe retină la încheierea lecturii Exodului este momentul în care, după executarea și instalarea sanctuarului în pustie, după ce au făcut totul strict după chipul arătat de Domnul, Slava Fiului lui Dumnezeu, norul și focul ceresc au umplut Cortul (Ex. 40,34-38), astfel încât *nimeni nu mai putea să intre acolo*.

Imaginea este preluată de Apocalipsa, mai întâi în scenele premileniale ale încheierii lucrării lui Dumnezeu, când pământul va fi inundat de lumina cunoașterii slavei Domnului (Apoc. 18), când se va încheia Judecata de Cercetare și Isus va inaugura

împărăția milenială a slavei (Apoc. 15). În forma cea mai plină, imaginea prefigurează descrierea comunității perfecte din Ierusalimul Nou, care este „cortul lui Dumnezeu cu oamenii” și are aceeași formă de cub ca „sfânta sfințelor” din *Exodul* (Apoc. 21,3,7,22-27). Porțile acelea care niciodată nu se închid se vor închide o singură dată: în fața celor care doresc doar eliberarea de vinovăție, și nu de păcat, în fața celor care nu iubesc legământul credinței și dragostei față de Creator, ci și-au întocmit dumnezei, religie, morală și Evanghelie după gusturile lor, *lucruri pe care Domnul nu le poruncește și nici măcar prin gând nu-I trecuseră*.

Asemenea glorificării cortului mozaic și a templului lui Solomon, cu ocazia inaugurării lor, ultima viziune postmilenială a Apocalipsei descrie Slava Domnului îmbrățișând în curcubeie întreaga Cetate, străfulgerând prin ziduri de diamant și lapislazuli, umplând-o cu norul tainei divine. În acest moment culminant, *păcătoșii fără-de-lege și trădătorii pitiți sub Lege* nu mai au acces acolo unde Legea și Harul fac un singur Trup. Ele sunt asemenea celor două firi ale lui Hristos: separate, dar inseparabile.

Porțile acelea care niciodată nu se închid se vor închide o singură dată: în fața celor care doresc doar eliberarea de vinovăție, și nu de păcat.

¹ Aceste variante ale Numelui sunt forma veche, de aspect imperfect, a verbului *hawah* (sau *hayah*) = a fi, cu sensul: „El Este / Era / Va fi”.

² Ex. 24,12 pare să fie singurul caz în care Legea (*Tora, nomos*) se referă în mod direct la Decalog. În alte locuri, scriitorii inspirați se referă la cărțile lui Moise, la Vechiul Testament în general, la religia iudaică sau la unele legiuri specifice.

³ Num. 10,33; Deut. 9,9,11,15; Apoc. 11,19 e. a.

⁴ Ex. 34,28; Deut. 4,13; 10,4.

⁵ Ex. 25,16,21,22; Apoc. 15,5 e. a.

⁶ Ex. 22,21-31; 23,1-9; Lev. 18,5-26; 19,13-18,26-37 e. a.

Florin Laiu predă limbile biblice la Institutul Teologic Adventist.

EXODUL FINAL

Oamenii își vor deschide gura larg și unii vor striga: „Aleluia!”

Roy Adams

In noiembrie 1983, la Washington, cam 600 de oameni de știință și experți în probleme de mediu din lumea întreagă au participat la o conferință pe teme științifice. Doi savanți americani remarcabili au înfățișat un tablou îngrozitor al consecințelor unui conflict nuclear dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică (așa cum era atunci).

Potrivit celor spuse de acești doi oameni de știință, ale căror vederi erau împărtășite în mod evident de majoritatea copleșitoare a colegilor lor, unul dintre rezultatele unei astfel de confruntări, care necesita chiar mai puțin de jumătate din megatonajul nuclear masiv al celor două state, urma să fie un nor de praf și de fum cântărind 1,2 miliarde de tone. Această masă fatală avea să acopere întreaga emisferă nordică și să o cuprindă rapid, ca un vârtej, și pe cea sudică. Ea avea să împiedice 90 la sută sau mai mult din razele soarelui să ajungă la pământ. Temperaturile de la suprafața pământului aveau să scadă vertiginos la o medie de -25°C și să rămână timp de trei luni sub temperatura de înghețare. Regiuni tropicale calde, cum sunt Insulele Caraibe, aveau să fie cuprinse de iarna cea mai rece. Nici o plantă nu avea să crească. Iar aceia care, întâmplător, ar fi supraviețuit exploziilor și radiației, aveau să înghețe sau să moară de foame.

Nu era un tablou încântător.

Dar s-ar putea invoca argumentul că, în prezent, războiul rece este în urma noastră și că arsenalul nuclear a fost redus în mod considerabil. Acest argument însă îmi aduce în minte o istorisire pe care am citit-o într-o revistă, acum câțiva timp. Doi băieți stau într-o încăpăre în care se află depozitată benzină; fiecare dintre ei are în mână o cutie cu chibrituri. Să admitem că au avut prea multe bețe de chibrituri, că fiecare a aruncat 20 și că le-au mai rămas câte 10. Este încăpărea aceea într-o mai mare siguranță?

Exact în această situație ne aflăm astăzi. De fapt, în prezent, lumea este într-o primejdie mai mare decât cea din timpul războiului rece, din cauză că persoane, grupări aflate în afara legii și țări caracterizate de instabilitate au un acces sporit la arme de distrugere în masă. Acum există și posibilitatea ca teroriștii să pună mâna pe arme chimice, biologice sau chiar nucleare, iar cu

acestea să țină ostatice orașe sau țări întregi.

Pentru cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, nu sunt decât minute până la haos. Dar, pentru cei care Îl cunosc, același ceas, aceeași oră indică „minute până dimineată”. Pentru că, în Biblie, pe care o avem în mână, ni s-a pus la dispoziție o derulare a ultimului capitol din istoria prezentă a acestei planete. Mulțumim lui Dumnezeu, știm cum se va încheia conflictul. Ochii noștri văd slava venirii Domnului.

În Luca 21,25-28 este o descriere cuprinzătoare: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strămtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor... Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”.

Ceva ce nu s-a mai văzut

Cuvântul grecesc tradus aici prin „izbăvire” este *apolutrosis*, folosit în mod obișnuit în Biblie pentru a arăta o eliberare prin achitarea unui preț de răscumpărare. Dar, în pasajul acesta, cuvântul primește un sens mai larg, referindu-se la operațiunea cosmică escatologică de salvare a celor mântuiți de pe acest pământ.

În 1976, un avion al liniilor aeriene franceze a fost deturnat și forțat să aterizeze la Entebbe, Uganda. În timp ce lumea întreagă își freca mâinile nervoasă, comandouri militare israeliene au coborât fulgerător la Entebbe în toiul nopții, zburând sub nivelurile la care puteau fi detectate prin semnale radar. Într-o acțiune curajoasă, ele au reușit să elibereze fiecare ostatic israelian.¹ Înainte ca autoritățile ugandeze să poată să înțeleagă ce se întâmplă, acțiunea fulgerătoare a fost încheiată și aceste comandouri brave, alături de compatrioții lor recunoscători, erau în aer, departe de spațiul aerian ugandez – mergeau spre casă!

Ca să înțelegem ce înseamnă izbăvirea în pasajul din fața noastră, să ne gândim la acțiunea de salvare de la Entebbe și apoi să o multiplicăm de sute și mii de miliarde de ori la puterea a zecea. Aceasta probabil ar începe să se apropie de evenimentul despre care vorbește Domnul Isus aici. Va fi o intervenție uluitoare, unică în istoria universului. Este ceea ce eu numesc „exodul final”.

Să învățăm din primul exod

Ce putem învăța din primul exod, ca să ne pregătim pentru cel care ne stă în față? Acesta este un punct-cheie al articolului de față.

Confruntările majore dintre Moise și intransigentul rege egiptean, care au pregătit calea pentru primul exod, mi-au trezit interesul de mult timp. Aceste confruntări cresc în intensitate; ele ne prezintă câteva dintre controversele și capcanele pe care le vom întâmpina în timp ce ne pregătim pentru exodul final. Același personaj care l-a întârziat pe faraonul de atunci ne confruntă și pe noi cu o violență egală.

Prima confruntare a lui Moise cu faraonul este relatată în Exodul 5, 1.2: „Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: 'Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cin-

stea Mea'. Faraon a răspuns: 'Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece'" (Ex. 5,1.2).

În momentul acesta, Dumnezeu întâmpina două dificultăți: (1) aroganța neînduplecată a regelui egiptean și (2) faptul că poporul Său nu era dispus să plece din Egipt. Și ambele erau la fel de neplăcute. Ascultați această declarație remarcabilă: „Mulți [dintre evrei] erau mulțumiți să rămână mai degrabă în sclavie decât să înfrunte greutățile inerente mutării într-o țară străină; iar obiceiurile unora deveniseră atât de asemănătoare cu cele ale egiptenilor, încât preferau să rămână în Egipt”.

Acesta este motivul pentru acțiunile divine drastice raportate în cartea Exodul. Trebuia ca ele să realizeze două lucruri – să facă Egiptul extrem de neatrăgător pentru israeliți și să-i facă

pe israeliți extrem de neatrăgători pentru Egipt.

Prin puterea divină, râul Nil, principala sursă a rezervelor de apă ale țării, a fost transformat în sânge urât mirositor. Peștii au murit, contribuind și ei la mirosul general insuportabil. A fost extrem de stânjenitor pentru mândrul faraon faptul că diplomați și turiști din lumea întreagă își țineau mâna la nas în timp ce mergeau prin capitală!

Peștii au murit, dar broaștele au venit la viață, invadând locuințe și clădiri și creând o supărare imensă pretutindeni (vezi Ex. 8).

Apoi au venit milioane de păduchi – pe oameni și pe animale (Ex. 8,16.17); iar după ei, roiuri dense de muște au umplut „casa lui Faraon și casele slujitorilor lui și toată țara Egiptului”. „Toată țara Egiptului”, spune Biblia, „a

fost pustiită de muște” (vers. 24).

A urmat a doua confruntare majoră. „Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: 'Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici, în țară'” (vers. 25).

Câtă inteligență! Câtă viclenie! Diavolul nu vrea să ne lase să plecăm din Egipt. „Stai acolo unde ești”, șoptește el. „Nu trebuie să părăsești lumea ca să-I servești lui Dumnezeu – poți să-I servești la fel de bine chiar acolo unde ești.”

Cu un timp în urmă, am citit că Larry Flynt devenise creștin născut din nou, dar continua să fie proprietarul revistei *Hustler*. Fără îndoială că șarpele cel viclean i-a șoptit la ureche: „Nu trebuie să pleci din Egipt. Servește-I lui Dumnezeu aici, în țară. Fă doar unele modificări neînsemnate. Dă-i revistei o nuanță creștină. Poți să prezinti pornografia în mod responsabil și creștinesc!”

Diavolul continuă să ne spună aceeași poveste și mie. „Adu-I jertfe lui Dumnezeu aici, în țară. Nu trebuie să-ți schimbi purtarea, obiceiurile, stilul de viață. Servește-I lui Dumnezeu acolo unde ești, așa cum ești. Nu este necesar să te eliberezi din robia obiceiurilor vătămătoare. Servește-I lui Dumnezeu în țară – cu spatele încovoiat sub aspră povară și cu umerii sângerând de loviturile biciului.”

Moise nu s-a lăsat înșelat de acest pretext viclean și nici noi nu trebuie să ne lăsăm amăgiți. „Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie”, a insistat Moise (vers. 27).

Dar faraonul avea o contrapropunere: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; numai să nu vă depărtați prea mult, dacă plecați” (vers. 28).

Când manifestăm semne că suntem hotărâți să plecăm din Egipt, diavolul schimbă tactica: „În regulă”, spune el, „pleacă. Fă unele schimbări.

De fapt, este bine să ai o ocupație. Dar nu fi prea drastic. Nu o lua prea în serios. Nu te adânci prea mult în lucrul acesta, în religie. Nu arde toate podurile în urma ta – poate vei dori să te întorci să mai faci câte o vizită, din când în când. *Nu te depărta prea mult.*

Poți să intri cu un picior în biserică, da, este bine să ai o religie; toți oamenii au nevoie de religie. Dar rămâi cu un picior în Egipt, pentru orice eventualitate. Nu miza totul pe o singură carte. *Nu te depărta prea mult.*

Dacă te vei rupe radical de trecut, vei fi cu totul altfel decât foștii tăi prieteni, așa încât nu vei mai putea

face lucrare misionară pentru ei. Deci nu înainta prea mult față de ei. Nu te depărta prea mult. Îmbracă-minte ta nu trebuie să se deosebească prea mult. Trebuie să păstrezi în continuare o parte din materialele muzicale de care ei pot să se bucure atunci când vin la tine în vizită, iar în frigider, ceva ce ei sunt obișnuiți să bea. Mai du-te și tu, uneori, cu ei la clubul de noapte, doar așa, ca să păstrați legătura, și astfel ei vor ști că nu ești excentric sau extremist pentru că ești creștin. *Nu te depărta prea mult. Rămâi aproape, ca să ne auzi când te strigăm din Egipt.*”

Câți dintre noi putem spune că nu am auzit aceste insinuări subtile din iad?

Confruntarea finală

Pentru că faraonul a refuzat să

cedeze, intensitatea plăgilor a crescut – de la situații neplăcute la distrugere efectivă. Mii și mii de vite au pierit. Bube purulente au apărut pretutindeni. Iar forțele naturii – tunetul, fulgerul și grindina de dimensiuni ucigătoare – au făcut victime la rândul lor (vezi Ex. 9,1-26).

Faraonul a observat, și Moise și Aaron, fiind chemați încă o dată, au stat în fața unui monarh înspăimântat, care îi ruga insistent ca mâna divină să fie oprită. Dar, când a fost oprită – ca răspuns la rugăciunea lui Moise –, faraonul a refuzat încă o dată să lase poporul să plece (vers. 27-34), un simbol potrivit al arhi-

vrăjmașului nostru cosmic, hotărât să țină pe fiecare dintre noi sub stăpânirea lui, până când vom pieri în cele din urmă împreună cu el.

Ultimele două oferte ale faraonului sunt raportate în capitolul 10. „Duceți-vă [numai] voi, bărbații”, spune el, încercând încă o dată să realizeze un compromis (vers. 11). Lăsați-vă aici soțiile, mamele, surorile, copiii, vitele. Cu alte cuvinte, duceți-vă cu trupul în pustie, dar lăsați-vă inima în Egipt.

Și astăzi el ne șoptește la fel.

În ultima sa ofertă – o ofertă care a urmat unei serii de plăgi și mai devastatoare – faraonul a spus că poate să plece întreaga adunare, lăsându-și în urmă doar vitele (vers. 24). Gândiți-vă numai ce însemnau vitele pentru un popor de păstori, cum erau israeliții, și veți înțelege imediat impactul acestei propuneri perfide. În limbajul de astăzi, faraonul spunea: „Lăsați-vă conturile bancare, averile, bunurile și obligațiunile în Egipt”. Și acum, chiar înaintea celei de-a doua veniri, el vrea să ne facă să credem că ne putem păstra averea, bogăția neatinsă de cerințele Domnului Hristos. „Lăsați-vă vitele în Egipt”, spune el.

Refuzând încă o dată oferta amăgitoare a monarhului (vers. 25-29),

Moise și Aaron au fost izgoniți din palat. „În ziua când te vei [mai] arăta înaintea mea, vei muri” (vers. 28).

Acesta a fost momentul în care Dumnezeu a dat la o parte toate piedicile. În capitolul 12, descoperim finalul. La miezul nopții, un înger a lovit și a omorât pe întâii născuți din toate locuințele din Egipt (vers. 29-32).

Faraon a cedat! „În aceeași noapte, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: ‘Sculati-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă!’” (vers. 31,32).

Se va întâmpla iarăși

Ce biruință pentru Domnul! Gândul pe care vreau să-l subliniez aici este că aceasta se va întâmpla iarăși – la o scară mai mare, mai spectaculoasă –, în legătură cu exodul final.

■ În primul exod, Dumnezeu l-a trimis pe Moise. Dar, în exodul final, nu va fi nimeni altul decât Însuși Fiul Dumnezeului Celui viu. Isus a spus: „De acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului” (Mat. 26,64).

■ Primul exod a avut loc – ca să spunem așa – sub lumina reflectoarelor și în fața camerelor de filmat ale televiziunii Egiptului, cel mai puternic stat de pe pământ. Nici exodul final nu va avea loc în secret. Pentru că, spune apostolul, „iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns” (Apoc. 1,7). Acei oameni de nimic care L-au scuipat în față, acei lași lipsiți de caracter și de voință care L-au dat să fie răstignit – ei vor învia cu ocazia unei învieri speciale, ca să-L vadă în slava Sa. „Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui” (Apoc. 1,7).

■ Înainte de primul exod, un strigăt de disperare, de suferință s-a ridicat la tronul lui Dumnezeu de la peregrinii oboșiți: „Până când, Doamne, până când?” Dumnezeu le-a auzit

strigătul. Chiar acum, în această perioadă de aparentă întârziere, rămașița lui Dumnezeu din lumea întreagă strigă zi și noapte: „Până când, Doamne, până când?” Dumnezeu cel puternic le răspunde peregrinilor oboșiți: „Până când? Nu va mai fi mult! În curând vine dimineata”.

■ În primul exod, când încep să apară semne – toiașul se transformă în șarpe, apa se prefăce în sânge, broaștele, păduchii, grindina – peregrinii știu că timpul eliberării lor este aproape. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri”,

**Acei oameni de nimic
care L-au scuipat în
față, acei lași lipsiți de
caracter și de voință
care L-au dat să fie
răstignit – ei vor învia
cu ocazia unei învieri
speciale, ca să-L vadă
în slava Sa.**

a spus Isus în textul nostru introductiv, referindu-Se la semnele cosmice, „să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, căci izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21,28).

■ În primul exod, unii dintre peregrini au rămas îngropați în Egipt. Alții, cu dureri de oase și cu usturimi și arsuri pe spate, au ieșit șchiopătând din aspra robie. Dar, în exodul final, nu va fi așa. Pentru că, spune apostolul, „iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15,51,52).

Atunci, mama care a fost obligată să-și așeze copilul scump în

mormântul rece, sârmanul copil lăsat orfan de mâna crudă a unui nebun, soți și soții pe care moartea i-a lăsat singuri și îndurerăți – toți vor cânta atunci, toți vor râde atunci, toți vor rosti atunci o provocare universală: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (vers. 55).

■ În primul exod, israeliții au ajuns față în față cu o imposibilitate din punct de vedere omenesc. Având într-o parte un munte masiv, în alta, un deșert întins, în față, marea și fiind urmărit din spate de o armată egipteană înfuriată și înarmată până în dinți, ei probabil au abandonat orice speranță de salvare.

Dar ceea ce strategii militare egipteni nici n-au visat că s-ar putea întâmpla s-a întâmplat. Apele puternice ale mării s-au retras.

Așa va fi și în exodul final. Chiar atunci când peregrinii credincioși ai lui Dumnezeu, neînarmați, par înconjurați complet și fără ajutor, când orice sprijin pământesc a fost îndepărtat și oastea celor răi este gata să-i zdrobească în furia lor – un glas tainic va răsună prin tot universul: „S-a sfârșit”. Și glasuri puternice din cer vor anunța că „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 11,15).

Soarele, luna și stelele vor fi zdruncinate din locul lor natural și ceea ce savanții admirați de mase, intelectuali rafinați și materialistii batjocoritori nu au visat niciodată că s-ar putea întâmpla se va întâmpla. Și Îl vor vedea pe Fiul omului venind cu mii de miliarde de îngeri, ca să realizeze cea mai uimitoare acțiune de salvare din istoria veacurilor – exodul final.

Acest redactor entuziasmat vrea să facă parte din el! Vrei și tu?

Aleluia!

¹ Cu excepția unei femei care fusese dusă mai devreme la un spital din Uganda, pentru că avea o problemă cu inima.

² Ellen White, *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 257.

Hristos

SERIE DE PREZENTĂRI EVA
ACUM ÎN RELUARE SPECIALĂ PENTRU
9 NOIEMBRIE-1

Din cuprins:

- Te poți încrede în Scriptură?
- Cum să începi din nou?
- Cum să găsești adevărul într-o lume confuză?
- Vindecare cerească
- De ce să aparții unei biserici?
- De ce suferă și oamenii buni?
- Ferestrele cerului
- Ziua reîntregirii finale
- De la Eden la Eden

Pardon Mwansa, președintele Diviziunii Africa de Est:

„Ne-am decis să punem accentul pe creșterea spirituală... Puterea unei biserici nu constă în numărul de persoane care participă, sau în mulțimea banilor, sau în gradul de instruire academică a credincioșilor, ci în modul în care aceștia au biruit lumea... Creștinismul nu este ceea ce se vede. Creștinismul lui Hristos constă în omul dinăuntru al inimii.” (Fragment din predica din Sabat dimineața)

G. G. Mbwana, președintele Uniunii Tanzania:

„Nu am mai avut niciodată așa ceva... Când biserica este strâns unită, Domnul Își revarsă într-adevăr binecuvântările... Chiar și când au fost prezentate adevărurile noastre specifice, participanții au continuat să vină.”

Un tânăr traducător din Botswana:

„Dumnezeu v-a dat înțelepciune și agerime de minte pentru a spune cuvinte pline de putere și entuziasm ca niciodată mai înainte.”

Magyarosi Barna, traducătorul în limba maghiară:

„Africa a fost, în mintea mea, un continent îndepărtat. Am pornit la drum cu sentimente împărțite, dar, privind în urmă, sunt recunoscător lui Dumnezeu, care mi-a oferit experiențe de neuitat. Am fost surprins de modul direct în care oamenii întâmpină Evanghelia. Într-un Sabat, unui om de afaceri adventist i s-a furat telefonul mobil. De la un alt telefon, acesta a lăsat un scurt mesaj pe telefonul furat: 'Prietene, sunt Joshua. Știu că ai fost ispitit de Satana, dar Duhul Sfânt lucrează la inima ta și nu ai liniște sufletească. Te rog, caută-mă la acest număr...' A doua zi dimineața, fratele a fost căutat de către hoț și apoi s-au întâlnit pe stadion, la o evanghelizare. La apelul fratelui Jere Patzer, această persoană a luat decizie pentru Hristos.

În urma experienței mele africane, am convingerea că frații noștri de acolo înțeleg Evanghelia tot așa de bine cum o înțelegem noi. Succesul lor în misiune se datorează modului radical în care aceștia percep misiunea bisericii.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că aparțin unei biserici mondiale, care, în ciuda diferențelor de cultură, este unită și crede, menține și vestește același adevăr, indiferent în ce parte a lumii s-ar găsi.”

2001

**GHELISTICE PRIN SATELIT,
OMÂNIA. ÎN FIECARE SEARĂ LA ORA 19.
CEMBRIE 2001**

Roland Paraschiv, traducătorul în limba română:

- „Am rămas profund impresionat de următoarele lucruri:
- Cuvintele fratelui Jere Patzer: 'Dacă un lucru este în armonie cu Biblia, voi crede; dacă nu este în armonie cu Biblia, nu este pentru mine'.
 - Prezentările au fost profund biblice. Rolul și autoritatea Scripturii au fost evidente atât în formă, cât și în conținutul prezentărilor, dar mai ales în viața și experiența ascultătorilor.
 - Prezentările au fost directe, deschise, simple și specifice Bisericii Adventiste.
 - Obiectivul principal a fost decizia de a-L asculta pe Dumnezeu și de a intra în părtășie cu biserica Sa.
 - Genericul din fiecare seară a prezentat esențialul: Hristos este totul.”

Daniel Ardelean, membru în echipa tehnică:

„A vizita Africa pentru prima oară echivalează cu o călătorie în timp. Programul **Hristos 2001** a însemnat o desfășurare impresionantă de resurse umane și tehnice; a fost, probabil, cel mai mare aflus de vizitatori pe care l-a cunoscut vreodată Mwanza. Între 5.000 și 12.000 de persoane au urmărit prelegerile în fiecare seară. A fost evenimentul cel mai impresionant și liantul care a adus împreună toate civilizațiile de pe glob pentru un singur scop: Hristos și Evanghelia Sa.”

Hristos 2001

Vorbitor: Jere Patzer, președintele Uniunii Pacificul de Nord

Loc: Stadionul Național, Mwanza, Tanzania

Sponsori:

Adventist Layman's Services and Industries (ASI)
Adventist World Television
Adventist Health
Adventist Media Center
Outpost Centers International
Quiet Hour
The Voice of Prophecy
It is Written
Light Bearers Ministries
Three Angels Broadcasting Network
North Pacific Conference Union

Țintă: 15.000 de botezuri

Realizări:

25.000 de botezuri în Tanzania
3.000 de botezuri în Mozambic
75.000 de participanți în 43 de localități în Rwanda
1.000 de localități de recepție prin satelit
Traducere simultană în 17 limbi

Evangelhia predicată **cu mâinile**

Proiect TinSerV la Grindu, Tulcea – 2001

Emil Simionescu

12.03.2001: O primă întâlnire la București cu fratele Cristian Modan, directorul de tineret al uniunii, a conturat cel puțin teoretic ce înseamnă TinSerV. Având experiența practică a proiectului desfășurat în toamna anului 2000, prezentarea a fost motivantă, reușind să prindă. Cel puțin eu am fost deosebit de atras de noua modalitate de slujire, și anume Tineri în Serviciu Voluntar. Imediat mi-am făcut planuri și am discutat cu pastorul posibilitatea ca și tinerii din Buzău să poată participa. Am fixat de asemenea localitatea și am așteptat...

14.08.2001: Plecăm spre Grindu, Tulcea, cu încredere, dar și cu o variantă de rezervă (localitatea I. C. Brătianu, Tulcea), în cazul în care la Grindu nu se putea realiza proiectul nostru. Ajungem și stăm de vorbă cu dl primar Costică Sbârciog și cu dr. Raluca Surianu. Prezentăm Proiectul TinSerV. Din prima discuție, primarul ne spune că ne așteaptă.

20.08.2001: Începem pregătirile, dar... se părea că se va întâmpla ceea ce așteptam mai puțin: lipsa voluntarilor! După prezentarea proiectului și după apelurile făcute în cele trei comunități din orașul nostru și în comunitățile din județ, s-au înscris doar 14 tineri, dintre care 80% fete! Era deja o situație destul de stresantă și, în ultimul moment, am recurs la anunțul prin Buletinul informativ INTERCER. Rezultatul imediat: tinerii din Călărași și din Al. Odobescu răspund pozitiv și apar și alte cereri din București și din Botoșani. Acum aveam prea mulți și nu știam ce să facem. Am hotărât să îi luăm pe toți, și anume 45 de tineri. Destul de greu de organizat și de supravegheat 45 de tineri energici și plini de viață, însă, cu mici scăpări, ei s-au comportat admirabil!

Facem aprovizionarea cu alimente nealterabile, găsim un depozit en-gros și patronul acceptă să elibereze alimente în valoare de 2.500.000 lei cu plata după încheierea proiectului!

Mulți dintre tineri nu aveau nici bani de drum. Dar ne-am rugat și am plecat! Iar Domnul ne-a purtat în carul Său de biruință. În *Mărturii pentru biserică* (vol. 1), Ellen White spune: „Frații mei și surorile mele, faceți planuri înțelepte pentru lucrare și mergeți înainte,

încrezându-vă în Domnul”.

26.08.2001: Duminică. Ajungem la Grindu – fiecare cum a putut. Acolo avem prima surpriză plăcută. Vom fi cazați pe un ponton plutitor (ETA 2), aparținând companiei ETANAV Galați. A sosit primarul și cazarea se face deja, respectându-se condiția pusă de noi, ca băieții să fie cazați în clădirea cantonului de peste drum. Tinerii noștri au avut parte de o cazare interesantă, fiind legați de fiecare val al Dunării.

Ne-am organizat și a urmat prima noapte în cadrul proiectului TinSerV, o noapte în care toți am dormit bine, după o zi stresantă de deplasare pe căldură.

La semnalul fluierului șefului de tabără, pastorul Ionel Calotă, prima zi găsește tabăra TinSerV la înviorează pe plaja Dunării. Alături, cele două bucătărele deja amestecau de zor prin oalele de pe pirosții. Am

stat la masă, iar după aceea, în cinci grupe de câte nouă, am plecat spre sediul primăriei. În drumul nostru, am început să adunăm deja gunoaiele de pe strada principală. Oamenii roiau pe lângă noi, neștiind ce se întâmplă. Unii întrebau: „Copiii ăștia sunt de la casa de copii? Ce e cu ei?” Le-am explicat, însă mai târziu nu a trebuit să o mai fac, pentru că telefonul fără fir a funcționat din plin.

Ajungem la primărie, având câțiva saci plini cu gunoaiele adunate. Cu oarecare neîncredere, ni se repartizează primele sarcini: o grupă va vărui fațada dispensarului comunal, două grupe vor igieniza malurile Dunării din dreptul localității, o grupă va amenaja interiorul curții de la căminul cultural, iar o altă grupă va lucra la bucătărie. Prima zi trece și se văd și primele rezultate. Primarul este deja surprins și, oarecum depășit de eveniment, încearcă să ne mai găsească la repezeală câte ceva de făcut. Și ne-a găsit.

Ziua a doua: grupa de la dispensar merge să își termine lucrul, văruiind „mâna a doua”; grupa de la cămin va termina în două ore, după care va intra pe o stradă insalubră, să adune toate gunoaiele; ceilalți vor merge în continuare la igienizarea plajei de pe malul Dunării. Munții de gunoaie își conturează deja versanții, așteptând focul care nu întârzie să apară. La dispensar, fetele și băieții se luptă cu urmele lăsate de bidinele cu o zi

Pontoul – locul de cazare al tinerilor participanți la proiectul TinSerV de la Grindu, Tulcea

înainte, pe care nu reușesc să le aco-
pere... Iată și primul semnal de simț
civic. Două femei, văzându-i pe tinerii
noștri plini de var, vin la fața lo-
cului și își exprimă mila față de ei,
zicând: „Avem și noi copii acasă și
parcă ne este milă să vă vedem vâru-
ind. Venim imediat cu o pompă și
vom vâru doar partea de la stradă,
unde se vede”. Așa au și făcut, în
timp ce tinerii încercau să vâruiască
partea laterală. Atunci, femeile le-au
spus: „O vâruim noi și pe aceasta”.
Și, văzându-i pe tineri că se duc să
termine partea din spate, au adăugat:
„Vom face tot!”

Seara, de fiecare dată când ne
întorceam în tabără, sacii se umpleau
cu gunoaie strânse în drumul nostru.

Un bătrânel, surprins de mulți-
mea șepcilor verzi și de voioșia cu
care fetele și băieții adunau gunoa-
iele, se oprește nedumerit și-i întreabă
ce este cu ei. Primește răspunsul,
ezită puțin, apoi îi întreabă: „Taică,
ori vine Isus Hristos pe pământ?”
A primit confirmarea că va veni în
curând!

Ziua a treia este o zi de relaxare,
primarul neștiind ce să ne mai dea de
lucru. În ziua a patra, grupele pri-
mesc din nou de lucru: o groapă de
gunoi cu care ne-am luptat două zile,
un parc care era groaznic, plin de
murdării, movile de pământ și mără-

civic s-a manifestat iarăși. Doi cetă-
teni ne-au pus la dispoziție tractoare-
le lor cu remorcă și, în 4 ore, prive-
liștea aceea urâtă ținea deja de tre-
cut, în locul ei apărând, ca din senin,
un parc fru-
mos... Vine
și primarul
și este sur-
prins de tot
ce se întâm-
plă. Voioșia
și cântecele
inundă satul
oriunde sun-
tem pre-
zenți. În
fiecare sea-
ră, cam 100
de tineri și
copii ne
asaltau din
toate părți-
le. Jocurile, cântecele și buna dispo-
ziție făceau ca stingerea să fie destul
de târzie.

În seara zilei a patra, la ședința
Consiliului local, preotul comunei,
consilier și el, îl atacă pe primar
pentru că a primit grupul nostru,
aparținând Bisericii Adventiste. Pri-
marul răspunde că alții nu făceau
într-o lună lucrurile făcute de acești
tineri în câteva zile.

Privirile erau îndreptate acum

spre noi și
orice mișca-
re era urmă-
rită cu multă
atenție. Eram
asaltat cu
cereri de a
merge să-i
vizitez pe
localnici. La
întoarcere,
nu veneam
cu mâinile
goale. Un
cetățean
chiar a plâns
atunci când
i-am pove-

tit că acești tineri au renunțat la va-
canță și și-au pus bănuții deoparte,
ca să-și plătească transportul și hra-
na. Și nu a mai stat pe gânduri, ci i-a

spus soției să ne pună câteva bucăți
de brânză, iar el a adunat o sacoșă
mare de roșii. Și mi-a mai spus:
„Măine dimineață la prima oră voi
veni cu două oi tăiate, să faceți de

mâncare la copii. Ce înseamnă asta,
doar vegetale?!” Cu greu am reușit
să-l conving că noi nu mâncăm
carne.

În ziua a cincea, ne-am continuat
treburile prin localitate. Am mers la
o bătrânică, i-am dereticat prin casă
și am spălat. Era așa de fericită! Am
și invitat-o la masă de fiecare dată
când mâncam. Nu știu cum înmulțea
Domnul hrana, dar am avut destulă,
gustoasă și variată. Cetățenii ne
opreau pe drum și ne mai dădeau
câte ceva, doctorița satului, o femeie
foarte cumsecade, s-a gândit și la
gogoși. Și, uite-așa, zilele curgeau
pline de satisfacții.

În ziua a șasea, ziua pregătirii,
noi am trebăluit prin comună, la
pirostrii rămânând două grupe. Am
făcut un gard la o bătrână, am adu-
nat gunoaie de pe stradă și am vizi-
tat cimitirul unde, acum zece ani, în
urma catastrofei navale de pe Dună-
re, în care vasul de pasageri Mogo-
șoia a fost scufundat de un convoi
de barje bulgărești, în doar câteva
zile fuseseră înmormântate 227 de
persoane.

În timp ce adunam gunoaiele, un
cetățean cu o căruță mergea înaintea
noastră, strigând peste gard la săteni
să iasă fiecare și să-și adune gunoa-
iele, pentru că este rușinos să vină

cini, pozând „maiestuos” chiar la
intrarea în sat. Din partea primăriei,
ne-au fost puse la dispoziție și utila-
je, printre care un buldozer. Simțul

niște copii de la marginea țării să le adune.

Iarăși eram oprit de localnici și, la un moment dat, cineva m-a întrebat dacă acești copii au părinți. Le-am spus că au două feluri de părinți, pe cei naturali și un Tată ceresc. Au ridicat sprâncenele a nedumerire, dar apoi au înțeles despre ce era vorba.

A sosit și ziua de Sabat. Îmbăiați în Dunăre, purtând hainele cele mai bune, am venit toți înaintea Mântuitorului, mulțumindu-I pentru ajutorul dat și pentru binecuvântările primite. Cântecul și istorisirea experiențelor n-au conținut, în timp ce foarte mulți tineri localnici ne-au înconjurat, de data aceasta cântând cu noi.

Greu s-a mai dat stingerea. În Sabat dimineată, ne-am pregătit pentru masa festivă la care urma să primim oaspeți deosebiți: primarul, viceprimarul, directorul școlii, medici din comună, reprezentantul unei societăți piscicole (care ne-a asigurat „frigul”, pentru ca alimentele să nu ni se strice), dar și o vizită-surpriză, și anume a reprezentanților unei fundații franceze, care, trecând prin localitate, au fost surprinși de prezența noastră peste tot și mai ales de faptul că așa ceva se mai întâmplă și în România. Dorind amănunte, au primit invitația noastră la masă.

A fost culmea binecuvântărilor cerești ca, pe lângă masa foarte gustoasă, să avem un program de cântece și poezie care au umezit ochii celor prezenți. La un moment dat, primarul m-a întrebat ce pregătire are dirijorul – i-am spus că este țărăn și muncește pământul. Nu a vrut să creadă. Apoi m-a întrebat unde și-au format acești tineri cultura muzicală și i-am spus că la biserică. Nici aceasta nu i-a venit să creadă. Ochii se umezeau parcă tot mai mult, iar în atmosferă se simțea prezența Du-

hului Sfânt. În momentul în care le-am făcut tuturor celor prezenți o surpriză, dăruindu-le o diplomă și câte o carte, primarul a cerut să se facă liniște și nu a putut să spună decât foarte puține cuvinte: „Nu am știut că acești tineri deosebiți pot fi un munte de forță și de talent! Vă iubesc și vă aștept la vară!”

Reprezentantul francez s-a oferit, de asemenea, să vorbească despre noi și peste graniță. Primarul s-a dus în mod special la Galați, să spună presei ce se întâmplă în comuna lui, unde 45 de tineri au dat o lecție extraordinară. La întoarcere, a fost oprit de primarul unei comune apropiate, care, auzind ce se întâm-

plă la Grindu, l-a întrebat dacă această echipă TinSerV nu vine și la el. Primarul nostru i-a spus că echipa este doar a lui pentru șapte zile...

A urmat o seară plină de bucurie, când peste 150 de tineri din comună și-au făcut prieteni și s-au bucurat împreună cu noi, lăudându-L pe Domnul prin cântări.

A venit și despărțirea. Tare grea. Ne-am făcut bagajele și am verificat ca totul să rămână în ordine. La magazia de alimente, mare uimire, erau alimente pentru încă un proiect TinSerV cu 45 de tineri, timp de încă o săptămână!

O, Doamne, cum ai înmulțit pâinea și de data aceasta!

La plecare, n-am putut să nu facem și o colectă. Și acolo Domnul S-a îngrijit ca paraua văduvei să-și

îndeplinească rolul... S-a strâns exact suma necesară pentru plata buteliei de aragaz, a două măști rupte, a unei clante deteriorate și a alimentelor facturate și neplătite, în valoare de 2.500.000 de lei. Ce Dumnezeu mare avem!

Când să ne facem bagajele, stupe, roțile de la mașina șefului de tabără erau tăiate cu cuțitul... Imposibil de plecat... O tristețe s-a abatut asupra primarului și asupra doctoriței. În câteva ore, s-a aflat și autorul. Cel care nu a venit la masa noastră. Cine? Ghiciți voi...

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).

Acum înțeleg de ce tinerii reprezintă una dintre alternativele omenestii pentru crearea unei atmosfere de bucurie în biserică.

Cineva a spus că Asociația Bărbaților Adventiști (despre care scrie în *Manualul bisericii*) ar putea face lucrări asemănătoare chiar în localitatea lor. Nu doar tinerii pot să facă acțiuni de tip TinSerV.

Cred că nu poate fi o binecuvântare mai mare decât ca Evanghelia să fie predicată cu mâini-

le. România de astăzi ne oferă ocazia pentru astfel de acțiuni. Doctorița ne-a invitat, pentru anul viitor, să organizăm seminarii de familie sau de sănătate. Avem deja prieteni și, poate peste trei ani, Îl vom prezenta pe Mântuitorul și cu gura... Doar să mai fim pe acest pământ...

Înțeleg acum de ce Mântuitorul Își începea lucrarea pentru oameni slujind efectiv nevoilor lor. Dacă vrei să te odihnești, să studiezi, să slujești, te rog să-ți faci încă de pe acum planuri pentru un proiect TinSerV. „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta!” (Ecl. 9,10)

Emil Simionescu, misionar în Conferința Muntenia, a fost organizatorul proiectului TinSerV prezentat în acest articol.

Ținuta creștinului

Există vreun ghid în acest domeniu controversat? Da.

Aron Moldovan

Deși se discută mult despre îmbrăcăminte, cea mai potrivită pentru creștini și despre ținuta acestora în general, subiectul nu s-a reflectat pe paginile acestei reviste decât în mică măsură. Este, într-adevăr, un subiect delicat și susceptibil de înțelegere greșită și nu este considerat ca fiind foarte important. Consider totuși că abordarea lui echilibrată ar putea să limpezească unele neclarități și să înlăture unele confuzii, reducând astfel timpul prea lung pe care unii îl consumă cu discutarea acestui subiect.

Poziția Sfințelor Scripturi

Biblia nu acordă un spațiu prea mare subiectului privitor la îmbrăcăminte, iar sfaturile date sunt orientate cu precădere spre femei, poate datorită înclinației lor, mai puternice decât a bărbaților, de a-și etala frumusețea. Dar nici bărbații nu sunt scutiți de vanitate în îmbrăcăminte. Apostolul Pavel sfătuiește:

„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuvios, cu rușine și sfilă; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase” (1 Tim. 2,9-10).

Apostolul Petru îl urmează de aproape când scrie: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor” (1 Petru 3,3-5).

Mântuitorul a demonstrat vanitatea fariseilor și cărturarilor iudei când a spus că ei „își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi, umblă după locurile dintâi la ospete și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin pietre” (Mat. 23,5-7).

Încă de pe vremea lui Moise, a fost stabilită o regulă după care „femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească și bărbatul să nu se îmbrace în haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău... Să nu porți o haină țesută din felurite fire, din lână și în unite împreună. Să faci ciucuri la cele patru colțuri al hainei cu care te vei înveli” (Deut. 22,5,11-12).

Motivul acestui ultim sfat este dat în Numeri 15,39-40: „Când veți avea ciucurile acesta, să vă uitați la el și să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului, ca să

le împliniți și să nu urmați după poftele inimilor voastre și după poftele ochilor voștri, ca să vă lăsați târați la curvie. Să vă aduceți astfel aminte de poruncile Mele, să le împliniți și să fiți sfinți pentru Dumnezeul vostru”.

Cu privire la distincția între îmbrăcăminte femeiască și cea bărbătească, Ellen White dă următoarea explicație:

„Dumnezeu a rânduit să existe o distincție clară între felul de a se îmbrăca al bărbaților și cel al femeilor și a socotit această problemă suficient de importantă pentru a da îndrumări explicite în această privință, pentru că același fel de îmbrăcăminte purtată de ambele sexe va crea confuzie și va cauza creșterea nelegiuirilor” (*Mărturiile*, vol. 1, pag. 474).

Ca motiv de aplicare a acestei reguli și la timpul său, Ellen White mai scrie: „Spiritiștii sunt cei care au adoptat într-o anumită măsură acest mod de îmbrăcăminte [în care nu se face distincția cerută – n.r.]. Adventiștii de ziua a șaptea, care cred în restabilirea darurilor, sunt adesea luați drept spiritiști. Dacă vor adopta acest sistem, influența lor va fi distrusă. Oamenii îi vor situa la același nivel cu spiritiștii și vor refuza să-i asculte” (*ibid.*, vol. 1, pag. 471, 472).

Curătenia în îmbrăcăminte este de asemenea subliniată în Biblie: „Și Domnul a zis lui Moise: 'Du-te la popor, sfintește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va coborî în fața întregului popor, pe muntele Sinai'” (Ex. 19,10,11).

Prin profetul Isaia, Dumnezeu a mustrat cu asprime mândria femeilor din Iudea, încărcate cu podoabe, dar fără să posede în suflet adevăratele valori. „Domnul zice: 'Pentru că fiicele Sionului sunt mândre și umblă cu gâtul întins și cu priviri pofticioase, pentru că pășesc mărunțel și zornăiesc cu verigile de la picior, Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului, Domnul le va descoperi rușinea'” (Is. 3,16,17).

Poziția exprimată de Ellen White

În prima parte a activității ei, Ellen White a scris mult despre îmbrăcăminte și a dat sfaturi tip „rețetă”. Mai târziu, preocupările sale pentru acest domeniu au fost restrânse, ea concentrându-și atenția asupra altora: sănătate, educație, misiune, spiritualitate etc.

Pe măsură ce biserica se răspândea în tot mai multe țări, Ellen White nu a mai dat „rețete” de îmbrăcăminte, ci s-a concentrat asupra principiilor de urmat. La început, ea s-a ocupat mult cu „rochia-reformă”, care nu trebuia nici să se târască pe pământ, nici să fie scurtă până

la genunchi, ci „să fie până undeva pe la partea de sus a cizmei... suficient de scurtă ca să nu curețe murdăria de pe trotuare și străzi, fără să fie ținută cu mâna...” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 475). S-a ajuns chiar să se precizeze că lungimea rochiei ar trebui să fie cu cca 22 cm mai sus de pământ. Motivele invocate de ea erau sănătatea și „influența asupra altora”.

„Copiii credincioși ai lui Dumnezeu... trebuie să-și aducă aminte întotdeauna că influența lor are valoare. Dacă s-ar schimba rochia foarte lungă cu una foarte scurtă, ei [credincioșii – n. r.] și-ar distruge într-o mare măsură influența pe care o au” (*ibid.*, pag. 474, 475).

Dar, deși trebuie să ne deosebim de lume, trebuie să procedăm rațional și echilibrat.

„Noi, ca popor”, scria Ellen White, „nu credem că datoria noastră este să ieșim din lume și să fim demodați. Dacă avem un fel de îmbrăcăminte curată, simplă, decentă și confortabilă... nu trebuie să fim ciudați sau unici în felul de a ne îmbrăca, doar de dragul de a fi diferiți de lume... Creștinii sunt lumina lumii și sarea pământului. Îmbrăcăminte lor trebuie să fie curată și modestă...” (*ibid.*, pag. 437, 438).

„Dacă lumea introduce un mod de îmbrăcăminte modest, decent și sănătos, care este în acord cu Biblia, adoptarea unui asemenea mod de îmbrăcăminte nu ar afecta relația noastră cu Dumnezeu sau cu lumea...” (*ibid.*, pag. 473).

Calea de mijloc este considerată cea mai bună: „În toate aceste lucruri, există o cale de mijloc. O, ce bine ar fi ca noi toți să găsim această cale de mijloc!... Să ne cercetăm inima și să ne pocăim... Lucrarea este între Dumnezeu și sufletul nostru. Este o lucrare individuală și fiecare are suficient de făcut, fără a fi necesar să critice îmbrăcăminte, faptele și motivele fraților și surorilor sale” (*ibid.*, pag. 439).

Mesagerul Domnului pentru biserică pune problema îmbrăcăminte în perspectivă corectă, când spune: „Eu nu consider problema rochiei ca

fiind de o importanță atât de vitală precum este cea a Sabatului. Eu nu silesc pe nimeni, nici nu condamn pe nimeni. Nu aceasta este lucrarea care mi-a fost încredințată” (*ibid.*, pag. 536).

Ellen White considera că „nu trebuie să inventăm ceva care să fie o cruce; însă, dacă Dumnezeu ne dă o cruce, trebuie să o purtăm cu bucurie... Domnul Hristos a fost urât de lume pentru că nu a fost ca lumea. Se pot oare aștepta urmașii Lui să o ducă mai bine decât Maestrul lor?” (*ibid.*, pag. 539).

În anul 1900, Ellen White a scris: „Unul dintre punctele asupra cărora cei nou-veniți la credință vor avea nevoie de instruire este subiectul îmbrăcăminte... Idolatria îmbrăcăminte este o boală morală. Ea nu trebuie să fie adusă în viața cea nouă...”

[Ca și în cazul vesmintelor lui Aaron], îmbrăcăminte a urmașilor lui Hristos trebuie să fie simbolică. Înfațișarea noastră, în toate privințele, ar trebui să fie caracterizată prin simplitate, modestie și curățenie. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă schimbările în îmbrăcăminte numai de dragul modei, ca să arătăm la fel ca lumea. Creștinii nu trebuie să se împodobească cu podoabe scumpe și cu lucruri costisitoare... Chiar și stilul de îmbrăcăminte va exprima adevărul Evangheliei” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 100).

După trei ani de la publicarea celor scrise mai sus, Ellen White nota următoarele: „Nici o educație nu poate fi completă, dacă nu învață principiile adevărate în privința îmbrăcăminte... Iubirea hainelor și devotamentul față de modă se numără printre cei mai teribili rivali ai educatorului și printre cele mai eficiente piedici.

Moda este o stăpână care conduce cu o mână de fier. În foarte multe cămine, tăria, timpul și atenția părinților și copiilor sunt absorbite de satisfacerea pretențiilor ei... Povara devine aproape insuportabilă... Nu există timp pentru adunarea copiilor pentru rugăciune sau pentru studiu biblic... Nu există bani sau timp pentru lucrări de binefacere. Și adesea masa

familiei este sărăcăcioasă. Hrana este aleasă prost și pregătită în grabă... Dragostea de etalare produce extravaganță și distruge, în mulți tineri, aspirația către o viață nobilă” (*Educație*, ed. 2001, pag. 195).

„Caracterul unei persoane se judecă după stilul în care ea se îmbracă. Un gust rafinat, o minte cultivată se vor descoperi prin alegerea unei vestimentații simple și adecvate...”

Este drept să iubești frumusețea și să o dorești; însă Dumnezeu vrea să iubim și să căutăm mai întâi cea mai înaltă frumusețe – cea care este nepieritoare” (*ibid.*, pag. 197).

Citatele de până aici sunt doar mostre din scrierile inspirate, menite să creeze un tablou echilibrat pentru o înțelegere corectă a subiectului îmbrăcăminte. După trecerea în revistă a acestor pasaje din scrierile inspirate, ne întrebăm: Există vreo rețetă de îmbrăcăminte valabilă pentru toți copiii lui Dumnezeu, de oricând și de oriunde, care, dacă nu este respectată, conduce la pierderea vieții veșnice? De ce nu ținem seama de dispoziția dată în Deuteronomul 22,11: „Să nu porți o haină țesută din felurite fire”? De ce Ellen White nu a respectat și se pare că nici nu a tratat despre recomandarea apostolului Pavel din 1 Corinteni 11, privitoare la învelirea capului? A spus Dumnezeu undeva care este îmbrăcăminte bărbătească și cea femeiască cerute de El? De unde trebuie să pornim pentru a face ordine în înțelegerea noastră cu privire la îmbrăcăminte adecvată pentru creștini?

Este evident că nu există rețete de îmbrăcăminte cu valoare absolută, că dispoziția „să nu porți o haină țesută din felurite fire” nu se mai aplică pentru timpul nostru, că Ellen White nu a considerat recomandarea din 1 Corinteni 11 ca având o aplicație generală, că nicăieri în scrierile inspirate nu s-a stabilit care este îmbrăcăminte specific bărbătească și cea femeiască, valabile pentru orice loc și în orice timp. În acest caz, ce rost au sfaturile date de inspirație cu privire la îmbrăcăminte? Să o luăm metodic.

Fundamentul este dragostea creștină

a) Aspectul economic. Creștinul îl va iubi pe Dumnezeu și va căuta să-L onoreze prin tot ce face. Totodată, el îl va iubi pe semenul său ca pe sine însuși. Întrucât sunt atâtea nevoi și suferințe în lume, el nu va risipi banii pentru satisfacerea unor plăceri dăunătoare și pentru mulțumirea mândriei. Vanitatea trebuie să fie înghițită de iubirea de oameni și de dorința de înaintare a cauzei lui Dumnezeu.

b) Aspectul sanitar. Îmbrăcămintea trebuie să asigure protecția organismului împotriva frigului și a intemperiei naturii. De aceea, Ellen White a recomandat ca, în anotimpul friguros, femeile să poarte, pe sub fustă, pantaloni care să le protejeze picioarele până la glezne. În același timp, îmbrăcămintea să nu împiedice buna funcționare a organelor corpului și confortul fizic.

c) Modestia. Creștinul nu va face nimic pentru a atrage atenția oamenilor asupra sa. El este preocupat să înalțe mai degrabă pe Dumnezeu și iubirea Lui mântuitoare, pentru a-i încuraja pe oameni să răspundă la apelul Său. Mândria este o dimensiune esențială a firii omenești și trebuie să fie combătută prin harul lui Dumnezeu și prin alegerea noastră. Moda schimbătoare în îmbrăcămintă este în mare parte expresia dorinței de etalare a eului, a lipsei de modestie, a vanității și, poate, chiar a disprețului față de cei nevoiași, care cu greu își pot permite să-și cumpere o haină nouă.

În timp ce mândria se idolatrizează pe sine, modestia caută să nu șocheze, de aceea, un om modest alege calea de mijloc a locului în care trăiește, refuzând să-și etaleze propria persoană.

d) Aspectul estetic. Dar iubirea de oameni îți interzice să te îmbraci și să te porți astfel, încât să devii respingător. Îmbrăcămintea trebuie să fie confecționată cu gust, să fie curată și să se caracterizeze printr-o eleganță simplă, asemenea florilor din natură. Frumusețea și simplitatea

caracterizează tot ce a făcut Dumnezeu și copiii Lui voi iubi frumusețea; dar vor promova mai întâi frumusețea morală.

Ținuta vestimentară este și un limbaj

Calitatea îmbrăcămintei nu trebuie să fie evaluată doar din punctele de vedere menționate mai sus: economic, sanitar, estetic și al modestiei. Felul în care arătăm spune ceva oamenilor. O haină „țesută din felurite fire”, purtată de un evreu în antichitate, transmitea păgânilor un mesaj care submina, se pare, ideea de unicitate a acestui popor, „deosebit de toate celelalte popoare”. Ciu-

Dumnezeu nu a stabilit cum să fie îmbrăcămintea bărbătească sau cea femeiască, dar pretinde încă să nu se confunde îmbrăcămintea celor două sexe, pentru a nu favoriza desfrâul.

curii albaștri de la colțurile păturii cu care se învelea evreul (vezi Num. 15,39-40) îi aminteau acestuia de poruncile Domnului și de caracterul sfânt pe care trebuie să-l dezvolte prin ascultarea de aceste porunci. Înelitoarea pe care creștinii din Corint trebuiau să-o poarte în timp ce se rugau sau prooroceau era semnul respectului lor față de bărbați și față de serviciul de închinare, la care îngerii erau prezenți. Vălul respectiv trebuia să acopere mai întâi fața femeii, și nu părul, căci acesta „i-a fost dat ca învelitoare”. În cultura respectivă, absența vălului se pare că transmitea mesajul că respectiva femeie era lipsită de modestie, fără respect față de soț și, în consecință, înclinată spre moravuri ușoare. Desigur că acest lucru era inacceptabil

din partea unei creștine. De altfel, cititorii își pot aduce aminte cu ușurință de desfrânarea care a existat în Corint și pe care apostolul căuta să o combată (vezi 1 Cor. 5).

Ca orice limbaj, și limbajul îmbrăcămintei suferă transformări pe parcurs. Semnificațiile se schimbă și aceleași forme nu mai transmit același mesaj. Vălul din Corint nu mai există astăzi aproape nicăieri în lume și deci nici semnificația pe care acesta o avea atunci. De aceea, după știința mea, Ellen White nu a purtat niciodată pe cap vreun văl, batic, mahramă sau altceva de acest fel, pentru a se conforma unei cerințe biblice. Atunci și acolo unde a trăit ea, așa ceva n-ar fi spus nimic. Dacă uneori a purtat o bască sau o căciuliță, a făcut-o pentru a se apăra de frig, nu pentru a respecta o presupusă regulă biblică.

„Apa trece, pietrele rămân.” Formele sunt temporare, dar principiile sunt permanente. Pătura cu ciucuri nu se mai folosește, dar poruncile Decalogului și nevoia de sfințenie rămân. Hainele „din diferite fire” nu mai sunt interzise, dar datoria de a fi separați de lume este valabilă și astăzi. Vălul din Corint nu mai este obligatoriu, dar respectul, modestia și loialitatea în căsătorie nu au fost desființate. Dumnezeu nu a stabilit cum să fie îmbrăcămintea bărbătească sau cea femeiască, dar pretinde încă să nu se confunde îmbrăcămintea celor două sexe, pentru a nu favoriza desfrâul.

De asemenea, este bine să amintim că, după cum un cuvânt sau o expresie poate însemna lucruri diferite în locuri diferite, la fel și o formă de comportament poate semnifica lucruri diferite. Cuvintele „cald” din limba română și „calt” din limba germană, deși sunt foarte asemănătoare ca formă, au sensuri opuse. Pălăria pe cap în biserică nu spune același lucru pe care îl spune pălăria pe cap în sinagogă. Semnificația lor este opusă, datorită culturilor diferite dintre evrei și creștini. Un creștin bine crescut va folosi pălăria în sinagogă și își va descoperi capul în biserică, pentru că aici este vorba de forme, și nu de

Continuare la pagina 31

Pastorul ca administrator

Ion Buciuman

„Noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gând, am găsit cu cale să alegem niște oameni și să-i trimitem la voi... Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...” *Fapte 15,25,28*

Unul dintre rolurile inevitabile care se atribuie pastorului este și acela de administrator. Întrucât cuvântul „administrator” ar putea stârni o anumită confuzie, facem aici precizarea că, în contextul acestui articol, „administrator” înseamnă conducătorul care convoacă și conduce întrunirile diverselor comitete, în vederea luării deciziilor necesare bunului mers al bisericii.

Duhul Sfânt și comitetul

Este foarte interesant că, în plină epocă a Cincizecimii și ploii timpurii, apare pentru prima dată în istoria biblică ceva care pare să fie o adunare administrativă a bisericii. Un studiu atent al capitolului 15 din *Faptele Apostolilor* lasă să se vadă întregul proces de luare a deciziilor, precum și strategia de aplicare a acestora, după cea mai democratică uzanță. În acest context, apostolii aveau curajul să afirme că deciziile oficiale pe care tocmai le luaseră erau conforme planului divin și beneficiau de asistența reală a Duhului Sfânt.

În cartea sa, *Making Committees to Work (Să faci comitetele să funcționeze)*, Mack Tennyson se întreabă: „Ar putea oamenii din secolul al XXI-lea, așezați în jurul mesei din sala de consiliu, să devină instrumente reale ale lui Dumnezeu, atunci când își exprimă votul? Se pare că, în trecut, Dumnezeu a folosit alte căi. De ce n-ar folosi și acum o scriere misterioasă pe zid sau o măgăriță care vorbește?” În continuare, autorul încearcă să dezvolte o adevărată teologie a luării deciziilor în comitet. În câteva cuvinte, concluziile sale pot fi rezumate astfel: Duhul Sfânt conduce o biserică la fel cum ar conduce o persoană. Sunt momente în care ne confruntăm personal cu luarea unei hotărâri. Momentele de mare inspirație sunt rare, așa că noi evaluăm alternativele, apoi adoptăm una care ni se pare mai logică. Acum direcția devine clară și suntem mulțumiți cu decizia luată. Un observator din afară n-ar putea face o deosebire prea mare între modul în care un creștin și un necreștin își iau deciziile. Și unii, și alții urmează același proces logic pentru a stabili varianta optimă. Spre deosebire însă de necredincioși, creștinii caută înțelepciunea și călăuzirea divină. Pentru ei, luarea deciziei este o experiență de cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Implicarea Duhului Sfânt în acest proces creează o diferență reală între decizia creștină și cea necreștină.

Ca persoana numărul unu a diverselor comitete, pastorul este primul care trebuie să-și pună în mod serios întrebarea

în ce măsură procesul luării deciziilor este un act de călăuzire divină sau o simplă experiență de rutină. Folosesc aici ocazia pentru a-mi exprima convingerea și îngrijorarea că deciziile luate în diversele comitete ale bisericii sunt legate de planul divin mult mai serios decât ne dăm seama. Cu siguranță că, de fiecare dată, Dumnezeu are deja un plan stabilit în înțelepciunea și atotștiința Lui și este foarte probabil ca decizia comitetului să fie diferită de acest plan divin. Prezența divină în asemenea momente, mai ales când este vorba de decizii deosebit de importante, nu poate fi asigurată doar îndeplinind forma unui moment de rugăciune la începutul și sfârșitul lucrărilor de comitet. Este nevoie de ceva mai mult. Motivele profunde, spiritul debaterilor, viziunea participanților, disponibilitatea și poziția lor de a fi instrumente în mâna lui Dumnezeu, precum și umilinta necesară de a se lăsa conduși, toate acestea creează un cadru prielnic deciziilor inspirate.

Experiența personală a pastorului care stă în fruntea unui comitet de lucru se va difuza în mod discret și continuu asupra participanților la întrunire. Faptul că Dumnezeu i-a acordat această poziție de autoritate îi conferă acum posibilitatea de a induce o atmosferă spirituală. Aceasta este un minimum necesar pentru deciziile inspirate. Deși sentimentele nu ar trebui să aibă un rol important în luarea deciziilor, sentimentul de liniște profundă în legătură cu deciziile luate poate fi dovada că a fost urmată calea aprobată de cer.

Viața pastorului și experiența lui administrativă pot să constituie uneori o latură extrem de incomodă a activității sale, dar, în măsura în care Duhul Sfânt are acces la deciziile pe care le ia biserica Sa, timpul va dovedi justetea și importanța acestora, iar pastorul se va putea bucura de „rodul muncii sufletului său”.

Detalii tehnice necesare

Preocuparea pastorului în conducerea întrunirilor de comitet nu se poate rezuma și nici restrânge doar la aspectele de natură spirituală. În decursul timpului, conducătorii au acumulat o anumită experiență și și-au dat seama că anumite detalii tehnice sunt importante pentru reușită. Cum unul dintre cele mai mari impedimente în domeniu este risipa de timp, observațiile care urmează vor conduce tocmai la o manieră eficientă de folosire a timpului de lucru în comitet.

1. Asigurați-vă că agenda acoperă atât urgențele, cât și subiectele importante care trebuie discutate. O axare doar pe urgențe va transforma obiectivele importante în urgențe insuportabile, iar nerezolvarea urgențelor s-ar putea să blocheze sistemul. Echilibrul agendei este un detaliu tehnic important.

2. Apreciați în mod corespunzător capacitatea comitetului de a găsi soluții la punctele de pe agendă. O agendă prea încărcată va duce la prelungirea timpului de lucru. Oboseala își va spune cuvântul și ineficiența va crea neliniște și nemulțumire.

3. Fiți siguri că subiectele prezente vă sunt foarte bine cunoscute și puteți oferi comitetului detalii suficiente pentru a conduce la o decizie rapidă și corectă. Acest lucru nu înseamnă că membrii comitetului vor accepta și soluția propusă, dar faptul că puteți clarifica toate laturile cazului prezentat face să se câștige timp prețios.

4. Oferiți timp suficient pentru dezbateri, evitând dezvoltările care se abat de la subiect. Acordați încredere fiecărui participant și apreciați punctul lui de vedere, oricât de diferit sau neobișnuit ar fi. Încurajați-i pe vorbitori să se refere la cazul în speță, fără să atace oamenii și fără să le adreseze interpelări care ar putea stârni tensiuni și ar degenera în ofense personale.

5. Luați decizia exact când este momentul oportun. O decizie prematură este tot așa de improprie ca și una tardivă. Momentul optim este atunci când subiectul este suficient dezvoltat și când toți cei doritori și-au putut exprima punctul de vedere. A continua dezbaterile conduce la pierdere de timp și oboseală zadarnică.

6. Formulați decizia clar, specific și legal. Acest aspect este deosebit de important, atunci când se pune problema alcătuirii procesului verbal sau a revizuirii deciziei luate. Limbajul specific acestui domeniu nu poate fi stăpânit deplin de la început, dar interesul pentru claritate și corectitudine va fi curând răsplătit, iar comitetul va oferi o imagine publică de competență, seriozitate și autoritate.

7. Promovați spiritul de deschidere, respect și responsabilitate. Uneori, poate fi incomod să se lucreze cu persoane care exprimă păreri diferite, dar acest disconfort minim este necesar pentru a obține deciziile de cea mai bună calitate, precum și creșterea spirituală a membrilor comitetului.

Sfaturi profetice

Vom oferi acum o serie de

sugestii inspirate și observații pertinente din partea autorității spirituale care este Ellen White.

„Un slujitor al lui Dumnezeu nu-și poate păstra mintea în cea mai bună stare spirituală, dacă el este supraîmpovărat cu rezolvarea micilor neînțelegeri din biserică... El n-ar trebui să fie extenuat cu întruniri de comitet prelungite până noaptea târziu, pentru că Dumnezeu dorește ca puterea principală a creierului să fie întrebuințată în vestirea Evangheliei lui Isus Hristos” (*Evangelism*, pag. 662).

„Cei care nu au nici o preocupare pentru ședințele de comitet nu au nici o preocupare adevărată pentru cauza lui Dumnezeu. Ei sunt ispițiți să creadă că administrarea diverselor probleme ale bisericii nu este ceea ce trebuie să fie făcut” (*Review and Herald*, 29 aprilie 1884).

„Evlavia este o calitate necesară. Ar trebui să se vadă mai puțină încredere în sine și mai multă umilință, altfel lucrarea lui Dumnezeu ajunge să fie privită ca un lucru de rând. În acest sens, schimbarea este un lucru necesar. Nu ar trebui să ajungem în situații în care cineva să presupună că punctul său de vedere trebuie să fie adoptat fără nici un fel de discuție, datorită faptului că mulți ani de zile persoana respectivă a fost privită cu respect, în calitatea sa de membru în comitet” (*Mărturii speciale pentru predicatorii Evangheliei*, pag. 417).

„Vreau să vă spun că subiectele discutate la această întâlnire fac parte din lucrarea lui Dumnezeu, ca și rugăciunea. Duhul lui Dumnezeu conduce această întâlnire la fel cum conduce o oră de rugăciune. Există riscul să dăm curs unei religii sentimentale și impulsive. Să facem ca hotărârile luate la această întâlnire să se poată bucura de aprobarea din locurile cerești. Fiecare decizie luată aici trebuie să corespundă cu principiile divine” (*Selected Messages*, cartea 3, pag. 336).

„Faceți ca Dumnezeu să fie recunoscut ca guvernator suprem peste moștenirea Sa. Fiecare om să accepte această stăpânire. Pe El să-L înălțăm în toate întrunirile noastre, în toate adunările noastre administrative, în toate lucrările noastre de comitet. El vede și aude tot ce se întâmplă și cunoaște tot ce se face

cu aceste ocazii. 'Tu ești Dumnezeu care mă vede' (Gen. 16,13). Acestea sunt cuvintele lui Agar. Atunci când aceste cuvinte sunt înaintea fiecăruia dintre noi, vom fi păziți de vorbiri pătimașe, imprudente și de orice dorință de stăpânire asupra altora. Astfel vor fi evitate toate cuvintele care n-ar trebui să fie spuse niciodată și toate hotărârile pe care oamenii nu au dreptul să le ia” (*Manuscript Releases*, vol. 18, pag. 225).

„Satana participă la fiecare ședință de comitet și, dacă poate influența mintea cuiva să facă obiecțiuni sau să dea sugestii care să întârzie lucrarea, el o va face de îndată. El are modul său specific de a lucra. El folosește o manieră inteligentă de a prezenta sugestii în așa fel, încât trăsăturile de caracter nefaste ale celor așezați în funcție de răspundere să fie folosite pentru a conduce la decizii lamentabile. Aceștia nu au însă înțelepciunea de a ști când să vorbească și când să tacă” (*Manuscript Releases*, vol. 12, pag. 23).

„Hristos este Marele Păstor. El a încredințat grija turmei Sale pasturilor. El le cere acestora să aibă același interes pe care l-a avut El față de oile Sale. El Și-a dat viața pentru oi și nu numai dacă păstorii urmează exemplul Lui. Său de sacrificiu de sine turma va prospera sub îngrijirea lor” (*Spiritual Gifts*, vol. 3, pag. 123).

În loc de concluzie

1. Comitetele creștine au rostul de a împlini voința lui Dumnezeu.
2. Oamenii sunt mai importanți decât întâlnirile.
3. Adaptați tipul de întrunire la scopul pentru care vă adunați.
4. Cu ocazia organizării comitetului, așezați oamenii potriviți la locul potrivit.
5. Orientați stilul de conducere spre slujire.
6. Susțineți hotărârile comitetului și în afara lui.
7. Evaluați calitatea întrunirilor de comitet.
8. Evitați fenomenul de plafonare.
9. Stabiliți reguli simple și clare.
10. Urmăriți diversitatea și unitatea grupului de conducere.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii.

Au avut loc primele cursuri ale Institutului Internațional de Slujire Creștină (IISC)

Între 4 și 7 septembrie, la Cluj-Napoca (pentru Conferințele Transilvania de Nord, Transilvania de Sud și Banat), și între 10 și 14 septembrie, la Cernica (pentru Conferințele Muntenia, Moldova și Oltenia), s-au desfășurat primele cursuri ale Institutului Internațional de Slujire Creștină (IISC).

IISC oferă specializări în șase domenii: Educația religioasă a adulților, Educația religioasă a tinerilor, Educația religioasă a copiilor, Evanghelizarea publică, Evanghelizarea personală și Conducerea în biserică locală. Anul acesta s-a început cu Educația religioasă pentru adulți.

Cursurile IISC sunt destinate instruirii organizate, într-o manieră profesionistă, a membrilor bisericii, în funcție de aptitudinile și disponibilitatea lor de a slui într-unul dintre cele șase domenii amintite.

Având în vedere programul extrem de aglomerat al acestei toamne, cursurile Institutului Internațional de Slujire Creștină au fost organizate concomitent cu întrunirea anuală a pastorelor, așa-numitul cantonament pastoral. A fost o experiență interesantă.

Pregătirea cursurilor a necesitat un efort conjugat și foarte intens, având în vedere perioada extrem de scurtă de pregătire. Departamentul Școala de Sabat/Activități Laice al Uniunii s-a străduit să procure materialele necesare și să asigure coordonarea și pro-

gramarea apariției lor. CARD-ul a reușit să traducă și să editeze cele nouă cursuri în timp util. Casa de Editură „Viață și Sănătate” a tipărit materialele într-un termen rezonabil și de o calitate corespunzătoare.

Organizarea, atât la Cluj, cât și la Cernica, a fost bună, datorită eforturilor depuse de colegii de la Departamentele Școala de Sabat/Activități Laice și Asociația Pastorală de la conferințe, precum și de frații Szasz Ernő și Ion Buciuman.

Diviziunea s-a implicat corespunzător prin participarea celor doi directori: Daniel Belvedere (Școala de Sabat/Activități Laice) și Gabriel Maurer (Asociația Pastorală), care au predat câte trei cursuri. Uniunea a fost reprezentată de frații Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian, Ion Buciuman și Valeriu Petrescu, fiecare predând câte un curs. Faptul acesta a dat greutatea necesară începutului activității IISC. Dacă se va menține aceeași atitudine și la nivelul conferințelor, există toate premisele ca IISC să devină realmente un ajutor eficient pentru reînvierea vieții bisericilor și pentru reactivarea implicării în slujire a fiecărui membru.

Programul zilnic a fost extrem de încărcat: 8 ore de cursuri ale IISC și 2 ore dedicate Asociației Pastorale. Pentru anul următor, programul va trebui conceput astfel, încât să fie mai relaxat. Probabil 6 până la 8 ore ar fi o durată mai adecvată.

Pe lângă pastori, au participat și un număr de 37 membri, cei mai mulți (20) din Moldova. Din Conferințele Transil-

vania de Sud, Oltenia și Muntenia au participat doar pastori. S-a putut observa o deosebire între participarea activă a cursanților de la Cernica și a celor de la Cluj-Napoca.

Impresiile participanților au fost apreciative, considerându-se că materialele prezentate sunt adecvate scopului urmărit.

Această primă etapă a IISC va fi urmată de alte două, una la nivel de districte misionare, în care profesorii vor fi pastorii participanți la prima etapă, și a doua etapă, la nivelul fiecărei comunități cu potențial, în care profesorii vor fi pastorul local și membrii participanți la etapa pe districte misionare. Directorii Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice de la conferințe, în colaborare cu administrația fiecărei conferințe și cu pastorii, vor organiza aceste etape, care se vor desfășura între octombrie 2001 și mai 2002.

Pentru ca aceste două etape să fie eficiente, este necesară implicarea activă și consecventă a Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice și a administrației conferinței, în așa fel încât pastorii să aibă tot sprijinul și toate imboldurile necesare. Sper ca IISC să se dovedească un instrument util și binecuvântat în efortul general de reînviere a vieții comunităților noastre prin instruirea, motivarea și mobilizarea tuturor membrilor bisericii care doresc să lucreze pentru Dumnezeu.

Congresele Școlii de Sabat – „Pentru o inimă mai sănătoasă”

În perioada 1-16 septembrie 2001, s-au desfășurat Congresele Școlii de Sabat în patru locuri din țară (Timișoara, 1 sept., Cluj-Napoca, 8 sept., Cernica, 15 sept., Bacău, 16 sept.). Motoul a fost: „Pentru o inimă mai sănătoasă”.

Este pentru prima dată în cei 12 ani de după 1989 când se organizează un astfel de eveniment în Uniunea Română și era necesar. S-a putut constata, în ultimii ani, o deteriorare a calității Școlii de Sabat. Cauzele sunt, ca de obicei, multiple: formalismul, lipsa de instructori calificați, lipsa de părtășie în grupele Școlii de Sabat etc. Dar se observă că o cauză importantă este lipsa de implicare și chiar de participare a unor pastori și comitete ale comunităților în activitatea Școlii de Sabat.

Programul congreselor a fost echilibrat, existând un raport adecvat între partea formativă și cea de părtășie. Au fost prezentate ideile de bază ale unei bune activități în Școala de Sabat și au fost accentuate mijloa-

cele prin care Școala de Sabat poate fi reînviată. Un element emoțional și motivator l-a constituit imnul congresului, „Ce mare binecuvântare”, compus de fratele Benoni Catană.

Congresele s-au bucurat de participarea fraților Daniel Belvedere și Gabriel Maurer de la Diviziunea Euro-Africa, a fraților Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu și Ion Buciuman de la uniune și a membrilor comitetelor conferințelor.

Participarea a fost remarcabilă. Au fost reprezentate aproape toate comunitățile din țară. Au fost prezenți aproape toți pastorii din fiecare conferință, cu excepția celor din Transilvania de Sud. Organizarea a fost bună peste tot, fiecare organizator încercând să imprime și o notă specifică zonei.

Apreciez dăruirea pe care au dovedit-o în organizarea acestor congrese directorii Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice de la fiecare conferință. Frații Gabriel Dragoș, Ioan Orban, Barna Magyarosi, George Uba, Nicolae Buică și Costel Iosub au lucrat cu ini-

mă, pentru ca totul să se desfășoare cât mai bine. Președinții și comitetele conferințelor organizatoare au sprijinit din plin organizarea congreselor.

Impactul evenimentului asupra participanților a fost deosebit de viu. Atât la întâlnirile în plen, cât și în cadrul seminariilor s-au putut observa interes, preocupare și dorința de a face tot ce se poate pentru ca Școala de Sabat din comunități să fie ceea ce Dumnezeu dorește să fie.

Cu siguranță, efectul acestor congrese se va pierde foarte repede, dacă pastorii nu se vor preocupa constant de învierea activității Școlii de Sabat, dacă nu vor participa activ la ea și dacă nu-și vor instrui conștiințios dirigintii și instructorii în cadrul Institutului Internațional de Slujire Creștină.

Consider că evenimentul Congreselor Școlii de Sabat a fost pozitiv și că trebuie repetat în mod constant în anii următori.

Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice al Uniunii de Conferințe

Misiunea Globală în România 2001-2002

Un număr record de zece pastori au primit consacrarea prin punerea mâinilor. Evenimentul a stabilit un fel de record nu numai pentru Conferința Banat, ci pentru toată țara. În Sabatul din 30 iunie 2001, dimineață, comunitatea Salem din Arad, gazda multor evenimente din viața bisericii, a făcut cu greu față numeroșilor vizitatori care au dorit să-și însoțească sau să-și susțină pastorii. Cei zece au fost: Narcis Ardelean, Marcel Asanache, Emil Banga, Teofil Brânzan, Petru Hărdălău, Abel Istoc, Dragoș Mușat, Gyula Nagy-Kasza, Ioan Sturz și Teodor Trif. În Conferința Banat, aceștia zece reprezintă o treime din personalul pastoral. Astfel, Conferința Banat își consolidează foarte mult corpul pastoral. Domnul să ajute ca rezultatele să poată fi recunoscute cât mai curând, atât în misiune, cât și în viața bisericilor locale. După-amiază, acești pastori au avut ocazia să-și prezinte mărturia credinței și consacrării lor într-un program care a fost atât solemn, cât și plin de bucurie.

Buletinul președintelui uniunii, 5 iulie 2001

Israel – Pe muntele Carmel. În Sabatul din 30 iunie 2001, a avut loc, în natură, pe muntele Carmel, întâlnirea membrilor vorbitori de limba română din Câmpul Israel. Întâlnirea a fost deschisă cu o rugăciune rostită de pastorul Otinel Iancu. La program au contribuit membrii bisericilor adventiste din Tel-Aviv, Petah-Tikva, Ierusalim și ai grupei din Haifa. Au fost interpretate cântări de cor, recitate poezii, au cântat un grup vocal și o orchestră. Au existat momente de părtășie plăcută și o atmosferă atrăgătoare. Programul a inclus un concurs biblic condus de pastorul local.

Un botez impresionant. În prezența președintelui Câmpului Israel, pastorul Richard Elofer, cu participarea pastorului Otinel Iancu și a peste 400 de persoane,

De la stânga: Stemate Ion, Roșca Iosef, Irina Băcănuț, Aliona Șeremet, Ana Brustur, Victor Stănculescu, Natalia Moisiuc, Vitali Rebenciuc, Iacob Gavrilă. La mijloc se află cei 6 candidați din comunitatea „Speranța”, Petah-Tikva.

În anul acesta, luna octombrie a fost desemnată de Biserica Adventistă din România ca perioadă de timp optimă pentru deschiderea unui sezon de învățare spirituală. În acest scop, a fost elaborat un *Ghid personal pentru ploaia târzie*, cu intenția de a pune la dispoziția tuturor credincioșilor preocupați de această experiență un material simplu, practic și eficient în vederea promovării unei vieți spirituale noi și puternice. Programul propriu-zis cuprinde patru capitole importante ale trăirii credinței, fiecare fiind însoțit de câte un legământ personal. Studiarea Cuvântului, rugăciunea, mărturisirea și viața practică de așteptare a celei de-a doua veniri formează un proces de pregătire pentru programul Misiunii Globale din România 2001-2002.

Ploaia târzie este o expresie folosită cu seriozitate de către adventiști, iar experiența spirituală pe care o desemnează va aduce biserica în stare să acționeze cu trup și suflet în campania evanghelistică de toamnă, iarnă, primăvară 2001-2002, numită semnificativ *Misiune Globală*. Această perioadă cuprinde programul HRISTOS 2001, care este prezentat de Jere Patzer, în reluare specială pe satelit pentru România, în perioada 9 noiembrie - 1 decembrie 2001. Programul ISUS va valorifica zilele sărbătorilor de iarnă pentru a organiza întruniri publice de sezon, în vederea câștigării interesului public pentru programul GALILEANUL. Acest program este prezentat de Lucian Cristescu, va fi transmis prin satelit în perioada 15 februarie - 3 martie 2002 din campusul de la Cernica și tradus în toate limbile vorbite în Europa.

Programul NET din Portugalia, din perioada 12-27 octombrie 2001, va fi tradus și în limba română. Acest program va fi înregistrat de studioul CENTRULUI ADVENTIST MEDIA HOPE și va sta la dispoziția celor interesați. Cei care îl cunosc pe fratele Jose Carlos da Costa și cei care doresc să folosească o prezentare scurtă, dinamică și mișcătoare pot apela la această ofertă. Ploaia târzie antrenează după sine o avalanșă de propuneri de programe. Alegeți cu discernământ și folosiți cu credință programele pe care le-ați ales. Duhul Sfânt așteaptă cu nerăbdare să lucreze acolo unde este apreciat, cerut și lăsat să Se manifeste.

Ion Buciuman, secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe

adventiști sau vizitatori, pe data de 30 iunie 2001 au fost botezate în râul Iordan 11 persoane care aparțin acum bisericilor adventiste din Ierusalim, din Haifa și din Petah-Tikva. Botezul a constituit un eveniment impresionant, cu sunete din corn, cu bărbați înveșmântați în alb înșirați de-a curmezișul râului Iordan, cu misiunea de a-i conduce pe candidați spre celălalt mal al râului, unde aceștia urmau să fie scufundați.

După botez, a avut loc ceremonia spălării picioarelor și a Cinei Domnului, oficiată pe un spațiu verde din apropierea Iordanului. Cam 300 de persoane s-au împărtășit cu simbolurile sfinte.

Ne rugăm lui Dumnezeu ca cei 11 noi membri ai Bisericii Adventiste din Israel să aibă o viață creștină la fel de frumoasă ca ziua în care și-au pecetluit angajamentul de credincioșie față de Cel care schimbă inima oamenilor.

Iacob Gavrilă, Ion Stemate, prezbiteri, comunitatea „Speranța”, Petah-Tikva, Israel

Al VI-lea Congres al Cadrelor Medicale Adventiste din România. În perioada 6-9 septembrie a.c., în campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica, s-au desfășurat lucrările Celui de-al VI-lea Congres al Cadrelor Medicale Adventiste din România. Organizat de Departamentul de Sănătate al uniunii și conferințelor, în colaborare cu Asociația Sănătate și Temperanță, congresul s-a bucurat de participarea a peste 200 de cadre medicale, dintre care majoritatea sunt medici, cărora în Sabat li s-a alăturat un număr dublu de bucureșteni interesați de un „stil de viață pentru mileniul al III-lea” (tema congresului).

Din numeroasele expuneri și discuții care au avut loc pe parcursul celor trei zile ale întâlnirii, sunt demne de reamintire intervențiile dr. Winston Craig, profesor de nutriție la Universitatea Andrews din SUA, care i-a provocat pe participanți să aprofundeze studiul plantelor medicinale, să recunoască și să știe să îi ajute și pe alții să identifice șarlatanismul medical, să aprecieze valoarea sanogenă extraordinară a exercițiului fizic și, nu în ultimul rând, să admire puterea și iubirea Creatorului, care a „îngrămădit” în alimentele vegetale mii și mii de compuși fitochimici, cu importante roluri protec-

toare față de o sumedenie de boli grave. În predica sa din Sabat, dr. Jochen Hawlitschek, directorul de sănătate al Diviziunii Euro-Africa, a arătat cât de important este rolul sănătății în planul de mântuire. Dr. Sorin Săndulache a propus o reevaluare a atitudinii noastre referitoare la vindecarea prin credință și a oferit o perspectivă creștină asupra psihologiei. La rândul său, dr. Lorant Szentagotai a prezentat concluziile evaluării statusului hematologic al unui grup de vegetarieni români, concluzii care au constituit încă un argument în favoarea unui stil de viață pentru mileniul al treilea. Carnea nu este nicicum un aliment de neînlocuit...

Participanții și-au putut procura CD-ul „Sănătate 2001”, care cuprinde expunerile principale prezentate la congres, traduse în limba română, precum și numeroase alte seminarii de sănătate și materiale specifice lucrării medicale. De asemenea, cei prezenți au fost informați despre activitatea instituțiilor medicale adventiste din România: Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia – Tg. Mureș, Școala de Misionari Medicali Herghelia – Tg. Mureș și Școala de Nursing de la Brăila.

Congresul s-a încheiat duminică, 9 septembrie, cu o discuție liberă și cu un schimb de idei și de propuneri de activități pentru viitor, până la congresul al VII-lea, programat pentru vara anului 2002.

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe

Cea de-a XIII-a Reuniune a Asociației Foștilor Deținuți pe Motiv de Conștiință din România. De pe toată întinderea țării, cu o accentuată formă de oboseală, dar cu inimile pline de bucurie, un număr mare de veterani, tineri ai anilor 1950, martori ai acelor ani înșănărați, s-au întrunit în Sabatul din 27 august în seculara comunitate Labirint-București, care a găzduit Cea de-a XIII-a Reuniune a Asociației Foștilor Deținuți pe Motiv de Conștiință. De vineri seara și până sâmbătă seara târziu, pe toată durata programului, participanții s-au simțit foarte aproape unii de alții și împreună, foarte aproape de Ceruri.

Dorim să aducem un cuvânt de recunoștință tuturor celor care au rămas alături de noi: fraților Adrian Bocăneanu, președintele uniunii, și Teofil Petre, președintele Conferinței Muntenia, comitetului și membrilor comunității Labirint, Institutului Teologic Adventist de la Cernica, unde am fost găzduiți, precum și redacțiilor revistelor *Curierul Adventist* și *Experiențe pe calea îngustă*. Mai presus de toate, adu-

Declarație a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Diviziunea Euro-Africa (Berna, Elveția), referitoare la atacurile teroriste din SUA, din ziua de 11 septembrie 2001

În timp ce serviciile de urgență și de salvare încă mai caută supraviețuitori ai atacurilor teroriste din zilele anterioare, creștinii adventiști de ziua a șaptea din SUA și din întreaga lume sunt alături de cei aflați în această tragedie, ale cărei consecințe vor fi dezvăluite treptat. În fața acestei catastrofe pentru civilizația mondială, Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea face următoarea declarație:

1. Un apel la rugăciune: Adventiștii de ziua a șaptea se consideră un popor al rugăciunii. În deplină armonie cu liderii bisericii mondiale, dorim să-i invităm pe toți să ne rugăm împreună, ca semn al solidarității cu cei loviți direct de această tragedie.

Facem un apel bisericilor adventiste, oriunde este posibil, să-și deschidă locurile de închinare ca locuri de rugăciune pentru populație. Dorim să oferim ajutorul spiritual necesar celor care vor veni și vor participa la aceste întâlniri de rugăciune. Acesta este momentul când trebuie să fim împreună și să ne unim în rugăciune cu toți oamenii credincioși.

Dorim să ne rugăm pentru conducătorii lumii. Ei au nevoie de călăuzire divină. De asemenea, dorim să ne rugăm pentru miile de persoane implicate direct în această tragedie. Slujbele religioase organizate în mod spontan de către persoane din SUA, dar și din Germania și din multe alte țări ale lumii, lanțurile de lumini și marșurile tăcerii arată că, în fața unor astfel de catastrofe, mulți oameni și-au luat timp pentru reflecție și au căutat răspunsuri apelând la Dumnezeu.

2. Un apel pentru donații financiare și de sânge: ADRA (Agenția Adventistă de Dezvoltare, Refacere și Ajutor) acordă ajutor pentru dezvoltare, pentru refugiați și primește donații pentru a oferi un răspuns adventist bine coordonat la nivel mondial la această catastrofă. Cei care doresc să facă donații financiare pot lua legătura cu diferitele centre ADRA, în scris ori prin telefon.

Membrii Bisericii Adventiste, nu doar din SUA, sunt invitați să răspundă urgent cererii de donații de sânge.

3. Un apel de a trăi în armonie cu mărturisirea creștină de credință: Deseori, cauza unor astfel de atacuri îngrozitoare trebuie căutată în fanatismul religios, în extremism și în intoleranța față de credință și convingerile altor oameni. Invităm oamenii din toate confesiunile și religiile, din toate convingerile politice și de orice naționalitate, în special pe creștinii, să respecte diferitele concepții și tradiții, în loc să lupte împotriva lor. Isus Hristos ne invită să ducem o viață în care să nu ne luptăm unii cu alții, nici prin oprimarea libertății religioase și a libertății de conștiință, nici prin violență.

4. Încredere în fața acestui eveniment șocant: Evenimentele dramatice care s-au desfășurat în SUA ne fac conștienți de faptul că temeliile civilizației pot fi zguduite într-un timp foarte scurt. Aceasta ne reamintește de făgăduințele din Biblie, că Isus Hristos va reveni și că lumea aceasta se va sfârși.

În fața turmurilor care au ars și s-au prăbușit la World Trade Center, adventiștii de ziua a șaptea își reafirmă încrederea și credința în aceste cuvinte ale apostolului Petru: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3,13).

A consemnat Roland Paraschiv, director de comunicații în Conferința Muntenia.

cem laudă, cinste și glorie Aceluia care ne-a condus în toate, ne conduce și va conduce turma Lui până vom intra pe porți în cetate. Dumnezeu nostru scump Îi aducem recunoștință și închinare.

Participanții la Cea de-a XIII-a Reuniune a Asociației Foștilor Deținuți pe Motiv de Conștiință din România, Labirint-București, 25 august 2001

Atacurile nu constituie „pedeapsa lui Dumnezeu”

Evenimentele tragice care au însoțit atacurile teroriste de marți, 11 septembrie, din Statele Unite, nu trebuie să fie interpretate ca fiind o expresie a mâniei lui Dumnezeu împotriva Americii, spune dr. Angel Rodriguez, un remarcabil cercetător al Bibliei, din Biserica Adventistă. „Este ispititor să facem speculații cu privire la rolul lui Dumnezeu în aceste evenimente, dar trebuie să recunoaștem pur și simplu că ele sunt rezultatul prezenței răului în această lume”, afirmă dr. Rodriguez.

Dr. Rodriguez a făcut aceste comentarii la doar câteva zile după ce binecunoscuții evangheliști creștini prin televiziune Jerry Falwell și Pat Robertson au lansat, în cadrul unei emisiuni, speculația că „Dumnezeu continuă să ridice cortina și să le permită dușmanilor Americii să ne dea probabil ceea ce merităm”.

Menționând pe păgâni, pe adepții avortului, pe feminisți, pe homosexuali, precum și organizațiile American Civil Liberties Union și People for the American Way, Falwell a afirmat: „Toți aceștia au încercat să secularizeze America. Eu îmi îndrept degetul direct către ei și spun: 'Voi ați ajutat să se întâmple aceasta'”. Mai târziu, Falwell și Robertson au încetat să-și susțină aceste declarații controversate, spunând că observațiile lor „teologice” au fost într-o mare măsură înțelese sau interpretate greșit.

Dar această controversă arată că unii oameni îl percep pe Dumnezeu ca fiind răzbnunător și consideră că El a intervenit direct în distrugerea provocată de tragedia teroristă din 11 septembrie.

„Noi deplângem atacurile permanente asupra valorilor creștine în societatea americană, din partea filozofilor seculare și a grupurilor de acțiune, dar nu credem că atacurile teroriste au fost un rezultat direct al declinului spiritual din America”, spune dr. Rodriguez, care este director asociat al Institutului de Cercetări Biblice, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul la Silver Spring, Maryland.

„De asemenea, considerăm că Dumnezeu poate să aducă ceva bun din haosul creat de atacurile iraționale asupra clădirilor și asupra vieții oamenilor”, adaugă dr. Rodriguez. „El poate să ne facă mai sensibili la nevoia de a întări relația noastră cu El, dându-ne seama de faptul că refugiul nostru suprem se găsește în grija Sa iubitoare. El poate să folosească rezultatul răului ca să ne invite să uităm de noi înșine, să ne rugăm și să lucrăm pentru alții și ca să unească națiunea.”

„O tragedie ca aceasta prin care a trecut poporul nostru trebuie să-i determine pe conducătorii noștri să se gândească serios și să încerce să înțeleagă mai bine de ce am ajuns obiectul unei asemenea uri, care a dus la crima aceasta împotriva umanității”, adaugă el. „Dumnezeu poate să aducă bine dintr-un rău in calificabil, fără să fie cauza acestuia și fără să ia parte la procesul justificării lui.”

Pastorul Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a răspuns de asemenea la întrebări de natură spirituală, ridicate de evenimentele din 11 septembrie. El s-a adresat membrilor bisericii din lumea întreagă, în Sabatul din 15 septembrie, într-o emisiune transmisă prin satelit.

„Este important să ne aducem aminte că numai Dumnezeu cunoaște în mod precis cum va arăta viitorul și cum se vor desfășura evenimentele”, a spus dr. Paulsen. „A ne lansa în speculații despre ceea ce trebuie să se mai întâmple nu ajută pe nimeni și nici misiunea pe care Dumnezeu a încredințat-o bisericii Sale să o îndeplinească. Suntem chemați să fim prevăzători, să fim treji și să continuăm să aducem la îndeplinire misiunea Lui, până când El va veni.”

Dr. Paulsen a subliniat de asemenea contribuția pozitivă pe care o pot aduce membrii bisericii în urma acestei tragedii – îngrijire umanitară, sprijin pastoral și rugăciune, precum și o putere care vine din asigurarea că, în cele din urmă, binele va învinge răul.

„În calitate de credincioși, suntem un popor al speranței și folosim limbajul speranței, al credinței și al încrederii în viitor, chiar în fața unui moment atât de trist ca acesta”, a spus dr. Paulsen.

El i-a asigurat pe ascultători că „Dumnezeu nu a părăsit omenirea; departe de așa ceva! El are un angajament nemărginit față de oameni, manifestat în parte în darul Fiului Său, și este pregătit să ne ajute”.

ANN Bulletin, 18 septembrie 2001

Școală Biblică de Vacanță la Giurgiu.

Între 2 și 8 septembrie 2001, la Biserica „Laodicea” din Giurgiu, s-a desfășurat Școala Biblică de Vacanță (SBV), având ca subiect „Creațiunea”, pentru copiii din acest oraș. Participarea a depășit cu mult așteptările organizatorilor. Din prima zi, o sută de copii au răspuns invitației. Optzeci la sută dintre ei erau din familii neadventiste. Au fost împărțiți în trei grupe, după vârstă. A doua zi, au venit o sută șaptezeci de copii – se apreciază că peste o sută cincizeci dintre ei nu făceau parte din familiile bisericii.

Povestirea zilnică, nelipsita ei morală, cântecele vesele și entuziasmul participării din cele trei grupe, unde practic, cu mânuțele lor, copiii desenau sau modelau evenimentele creațiunii, au făcut din zilele acestei școli o sărbătoare de suflet.

SBV s-a încheiat în Sabatul din 8 septembrie, cu o serbare. Treizeci de părinți și bunici au venit să-și privească odraslele cum recită și cântă, cum vorbesc despre Isus și despre creația din inima lor. Ca și când acea biserică era casa lor, ei și-au descoperit o familie care îi primea cu toată dragostea și bucuria Cuvântului care câștigă prieteni.

Instructoarele Alina Badea, Alina Dorcea, Luminița Ioniță, Manuela Ioniță, Camelia Dumitrescu și Emilia Dobre, soția pastorului care a dat speranță acestui program, au transmis cu toată dăruirea o parte din viața lor, socotindu-se câștigate în experiența mărturiei Cuvântului creator.

După terminarea școlii, șaiszeci de copii au rămas să continue, la comunitățile din Giurgiu, activitățile care i-au câștigat în Școala Biblică de Vacanță. O nouă ocazie de creștere a bisericii, nu?

George Uba, directorul Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice al Conferinței Munteni

Site pe internet al Casei de Editură „Viață și Sănătate”. Începând din luna octombrie, funcționează pagina de Internet a Casei de Editură „Viață și Sănătate”, la adresa <http://www.viatasisanatate.ro>. Pagina conține informații generale despre editură, despre modalități de comandă și de plată, lista cărților și a periodicelor disponibile, cu amănunte referitoare la fiecare publicație, precum și unele publicații online. Pot fi comandate prin e-mail cărți sau reviste. Pot fi făcute abonamente pentru a citi online *Curierul Adventist*, *Semnele timpului*, *Studiile Școlii de Sabat* pentru companioni, pentru tineret și pentru adulți. În curând, vor fi disponibile și cărțile Spiritului Profetic în limba română. Sugestiile cu privire la conținutul acestui site sunt așteptate de Dan Dobre, realizatorul paginii, la adresa dandobre@xnet.ro.

ULTIMA CHEMARE

Cornel Dărvășan

„Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: 'Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!' Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: 'Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărâdelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău'. Și a zis lui Isus: 'Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!' Isus a răspuns: 'Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai!'” (Luca 23,39-43)

La postul de televiziune Tele Europa Nova Timișoara, am văzut un reportaj interesant, în care erau întrebați oamenii pe stradă: „Ce soluție există pentru păcat?” Unii dintre ei răspundeau: „Nici una!” Vreau să vă pun și dumneavoastră aceeași întrebare. La ritmul în care merg lucrurile, atât în societate, cât și în viața noastră, mai credeți că există vreo soluție pentru păcat? Da! Există o soluție reală. Cineva a adus această soluție în lumea noastră. Păcatul acționează ca un virus. Pentru ca acest virus să fie distrus, cineva din afara lumii noastre a trebuit să devină „păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El”. Este cel mai puternic personaj din toată literatura, istoria, filozofia și chiar muzica universală: Isus Hristos. Veniți cu mine undeva, pe o înălțime care seamănă cu un craniu, numită Golgota. Isus din Nazaret este ținut pe stâlpul de tortură al batjocurii, pentru că poporul Lui L-a respins ca Mesia. Câți nu îi condamnăm pe iudei pentru că L-au dat la moarte pe Isus, dar și printre noi sunt oameni pe aceeași treaptă, care nu Îl recunosc și nu Îl primesc în viața lor ca Domn și Mântuitor! Dacă Isus cel nevinovat a fost pedepsit atât de crunt pentru păcatele noastre, nu vom fi pedepsiți noi înșine pentru ele, dacă nu ne vom întoarce la Dumnezeu?

Aici, Isus este răstignit între doi tâlhari, doi răufăcători, unul la dreapta, altul la stânga, ca să se știe și să vadă toată lumea că Isus este cel mai mare tâlhar! Nici un cuvânt de mângâiere, ci numai de ocară către Fiul lui Dumnezeu. Nici măcar cei care ar fi trebuit să tacă nu tăceau acum. Tâlharii s-au unit cu gloata batjocoritoare, ca să-L vorbească de rău pe Fiul lui Dumnezeu (vezi Matei 27,44). Așa se întâmplă și astăzi. Cei care ar trebui să tacă mai tare îndrăznesc să-i condamne, să-i vorbească de rău pe alții. Pentru ziua aceea de primăvară, cu soare cald, dar plină de întuneric, o rază de mângâiere avea să unduiască peste sufletul lui Isus. Cine să aibă curajul să-I spună un cuvânt de iubire acum, când

toți Îl batjocoresc? Să fie preoții care, pătrunși de Duhul lui Dumnezeu, în sfârșit își dau seama de ceea ce fac? Să fie cărturarii norodului, cultivații vremii, care cunoșteau Tora și prescripțiile rabinice cu lux de amănunte? Să-și fi adus ei aminte despre pasajul din profeția lui Isaia, care vorbește despre suferința lui Mesia? Un glas însă încetează să mai batjocorească și, ca o străfulgerare, într-o clipă i se pare că Îl cunoaște pe Cel care moare pentru păcatul lui (vezi Luca 23,39-43).

Răstignitul pierdut (vers. 39)

Pentru răstignitul pierdut, aceasta a fost ultima lui ocazie de a se întoarce, dar el a respins-o. Unii neglijează până și ultima ocazie de întoarcere la Dumnezeu. Probabil acesta credea că, de vreme ce Mesia este lângă el, chinuit asemenea lui, nu va mai da socoteală nimănui de păcatele săvârșite, de vorbele grele pe care le rostește. Așa sunt și azi unii oameni. Ei cred că nu trebuie să dea socoteală nimănui, dar va veni o zi în care orice cuvânt batjocoritor va fi adus la judecată. „Din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit” (Mat. 13,37).

Acest răstignit avea să fie, peste veacuri, ca un simbol pentru toți aceia care au Adevărul lângă ei, dar îl neglijează și chiar îl batjocoresc, crezând că nimeni nu le va spune nimic niciodată. Tâlharul acesta era atât de aproape de Isus Hristos, și totuși pierdut. Poți să fii atât de aproape de Hristos, prin cuvinte, chiar cu trupul, să mergi acolo unde merge și Hristos, la biserică, poți să înalți rugăciuni adevărate, ca tâlharul acesta, dar inima ta să fie batjocoritoare, plină de ură sau de ocară și vei fi pierdut. Poți chiar să suferi lângă Hristos și inima ta să nu se teamă de Dumnezeu!

Tragedia este că mulți oameni, chiar în ultimul ceas, nu mai au puterea să se întoarcă, au neglijat ceasurile harului, iar acum, împietrirea lor a mers prea departe. Dacă cineva vă va spune că în Biblie există lecția tâlharului pocăit, să-i amintiți că există și lecția tâlharului pierdut!

Recunoașterea vinei (vers. 40-41)

„Nu te temi tu de Dumnezeu?” Ciudate vorbe pe buzele unui tâlhar. Și totuși acesta se ridică peste toți batjocoritorii și Îl apără pe Isus. Dacă ai fi fost acolo, ai fi făcut-o? El nu se teme de o chinuire în plus, nenorociții aceștia nu au ce să-I ia decât viața aceasta, dar în inima lui există dorul după o altă viață, în Împărăția

care va fi adusă de Mesia. „Noi suferim pe drept.” Aceasta înseamnă recunoașterea vinei.

Un împărat a vizitat o închisoare... Toți spuneau că au ajuns acolo pe nedrept. Primul pas spre iertare este recunoașterea păcatului. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

„Doamne”, spune tâlharul. El îl recunoaște pe Isus ca Mesia, o palmă pentru preoți... „Adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta.”

Răsplată veșnică (vers. 43)

Tâlharul apucă viața veșnică la care a fost chemat. Isus îi spune: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai!” În limba greacă, nu exista punctuație. Cuvintele apar în această ordine: „Adevăr spun ție astăzi vei fi cu Mine în rai!” A fost Isus în rai în acea zi de vineri? În duminica învierii, El a spus: „Încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20,17).

Copernic, marele astronom, a lăsat să i se scrie pe mormânt, sub formă de versuri, aceste cuvinte: „Nu har ca al lui Pavel, nu iertare ca a lui Petru, ci, așa cum l-ai mântuit pe tâlharul de pe cruce, așa mântuiește-mă pe mine, Doamne!”

De ce a lăsat Dumnezeu această lecție a tâlharului de pe cruce? Tâlharul răstignit a fost mângâiere pentru mulți. Dar nimeni nu trebuie să se amăgească. Al doilea tâlhar ne învață că nu trebuie să amâni până în ultima clipă hotărârea întoarcerii la Dumnezeu. Să cunoști vremea când ești cercetat. Dumnezeu te cheamă. Acum. Despre întoarcerea la Dumnezeu în clipa morții, cineva a spus astfel: „Aceasta înseamnă să-I dai lui Dumnezeu ce a mai rămas de la diavolul!” Cuvinte tari, dar știți, dragi cititori, de ce a lăsat Dumnezeu istorisirea despre tâlharul de pe cruce în Biblie? În toată Biblia, nu ni se vorbește decât despre o singură întoarcere la Dumnezeu în ceasul morții, o întoarcere în privința căreia nu este nici o îndoială; dar numai de una, ca nu cumva cineva să amâne întoarcerea până în ceasul morții.

O întoarcere adevărată nu este niciodată prea târzie, dar o întoarcere târzie rareori este adevărată. Ascultă chemarea iubirii de azi.

„Prea iubitul meu vorbește și-mi zice: ‘Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso! Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se pârguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!’ (Cânt. Cânt. 2,10-13). Ascultă și ia aminte! Poate este ultima chemare! Amin!

Cornel Darvasan este pastor stagiar la Timișoara.

Ținuta creștinului / Urmare de la pagina 23

fond, de funcția de limbaj al gestului respectiv, în contexte diferite.

Ținuta vestimentară și moralitatea

Se pare că am ajuns la punctul cel mai dureros al problemei. Există vreo relație între îmbrăcăminte și moralitatea sexuală? Poate îmbrăcămintea că constituie o provocare spre păcat sau o expresie a dorinței de desfrânare? Cred că răspunsul este la îndemâna tuturor. Unul dintre cele mai eficiente mijloace de provocare sexuală este vestimentația. Dacă toți oamenii ar fi sfinți și dacă am fi rămas inocenți ca Adam în Eden, poate nici n-ar trebui să ne îmbrăcăm! Din moment ce omenirea s-a degradat, este absolut necesar să ținem seamă de efectele pe care le are o anumită ținută asupra celor din jur. *Căci noi suntem vinovați de păcatele pe care alții le-au comise sau le comit prin influența noastră și de păcatele pe care le-am fi putut împiedica și nu le-am împiedicat.* Și nu trebuie să uităm că nu doar păcatele comise sunt înregistrate ca atare înaintea lui Dumnezeu, ci și cele existente în proiect, dar care nu s-au materializat din lipsa ocaziilor.

Starea lumii noastre se apropie de cea a Sodomei din ziua în care s-a produs catastrofa care a transformat-o într-o depresiune fără viață. Absența totală a educației morale din viața

marii majorității a populației, lipsa temerii de Dumnezeu și desfrânarea fără rușine sunt realități palpabile! Ce loc ocupă copiii lui Dumnezeu în acest peisaj? Cum se raportează ei la lumea care se apropie în grabă de catastrofa finală? Ce poziție iau ei față de diferite mode de îmbrăcăminte destinate în mod programatic să incite la imoralitate? Oprit-vă și cugetați: Cine este regizorul din spațiile scenei, care a inventat pantalonii ce se mulează perfect pe fiecare cută a corpului, și cu ce scop a făcut-o? Îți trebuie multă înțelepciune pentru a răspunde?

Desigur că majoritatea „creștinilor” care adoptă stiluri de îmbrăcăminte „sexy” nu o fac cu scopul de a stârni dorințe păcătoase, ci doar pentru a nu fi socotiți demodați, pentru a nu ieși din rând, pentru a nu deveni ridicoli. Dar trebuie cumva să punem aprobarea oamenilor mai presus de cea a lui Dumnezeu? Nu ne pasă de efectele pe care le are nesăbuința noastră asupra sclavilor poftelor carnale? Nu ne pasă de faptul că înmulțim crimele de care deja este plin pământul?

Dragi cititori, tineri sau mai în vârstă, nu vreau să vă dau rețete vestimentare. Vreau doar să vă atrag atenția asupra principiilor eterne. Mântuitorul a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Mat. 19,17). Călcarea poruncilor nu se face doar prin fapte directe imorale, ci și prin cultivarea dorințelor, a înclinațiilor care conduc la imoralitate, atât la propria imoralitate, cât și la imoralitatea altora. Psalmistul spunea: „Îmi țin piciorul departe de orice drum rău, ca să păzesc Cuvântul Tău” (Ps. 119,101). N-ar trebui oare ca, prin ținuta noastră, să-i ajutăm pe alții să-și țină picioarele „departe de orice drum rău” și să nu devenim complici la imoralitatea lumii de astăzi? N-ar fi bine să luăm seama la avertismentul următor? „Nu vă înșelați: tovarășii rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15,33). Dumnezeu să miște inima copiilor Săi și să-i conducă la decizii salvatoare!

Aron Moldovan este redactor-șef al revistei Curierul Adventist.

**Ieșirea poporului Israel din Egipt
și implicațiile acestui eveniment constituie
o temă majoră a scrierilor sacre. Cititorii vor întâlni această
temă în articolele „Lege și Har”, „Lumea noastră fracturată” și „Exodul
final”. Vă recomandăm cu căldură articolul „Evanghelia predicată cu
măinile” de către unii dintre valoroșii noștri tineri adventiști. Considerăm
că și „Ținuta creștinului” poate să limpezească, cel puțin parțial, anumite
confuzii și să tempereze năzuința unora spre excentricitate. Pastorii vor
găsi în numărul de față sugestii privind calitatea lor de administratori.
În numărul următor, ne vom concentra atenția asupra
misiunii bisericii în perioada
pe care o parcurgem.**

Cumrul
Adventist